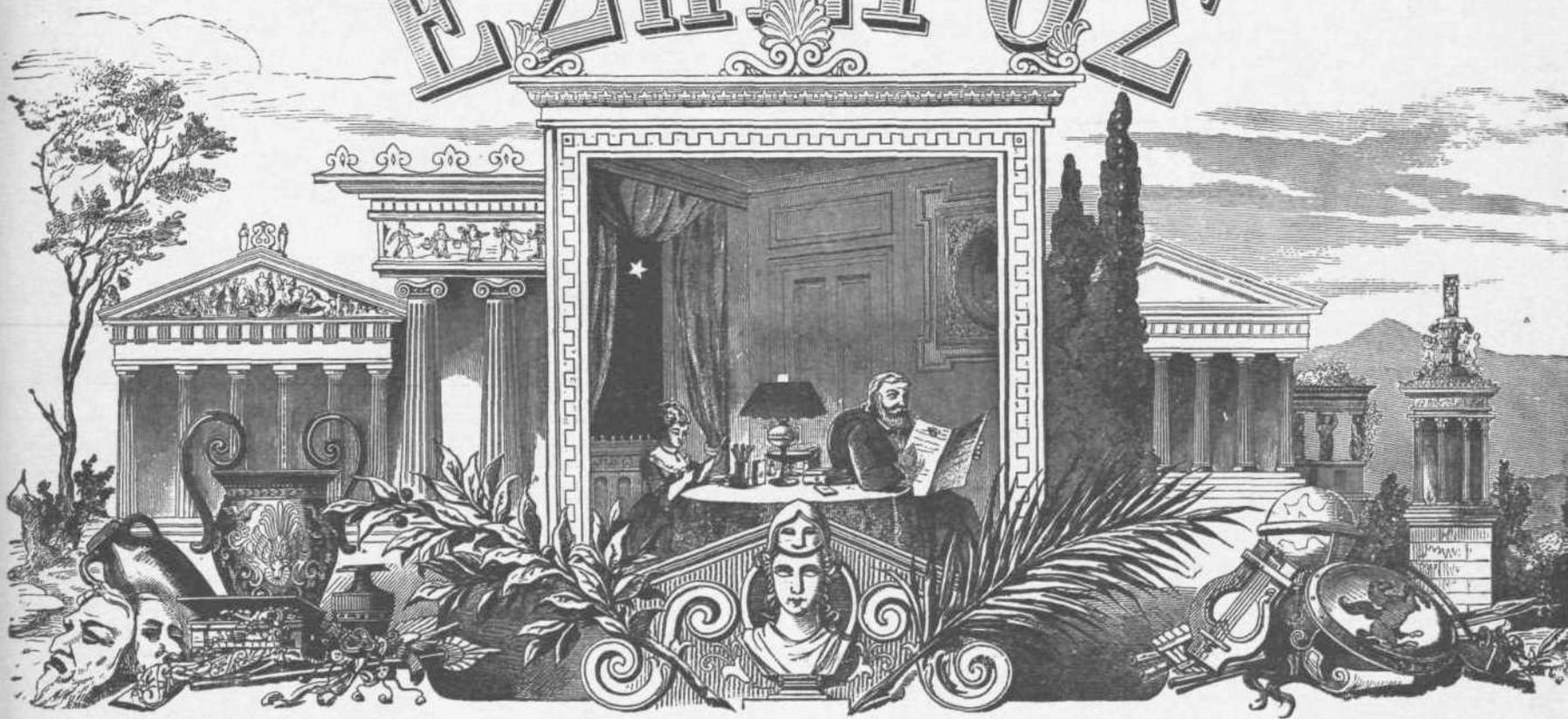

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Η'.

Ἐκδίδεται
τῆ 1/13 καὶ 15/27
ἐκαστοῦ μηνός.

✠ Ἐν Ἀθήναις τῆ 1/13 Μαρτίου 1889 ✠

Τιμὴ ἑτησίᾳ προπληρ. δρ. 40
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ
πραγ. χρυσᾷ 40

ΑΡ. 173

Η ΑΣΠΑΣΙΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Η Ἀσπασία. — Καλλιόπη. — Αισθητικὴ φιλοσοφία. — Ἡ Ὀθωμανικὴ μοναρχία ὑπὸ Χρ. Παπαδοπούλου, δικαστοῦ. — Ὁ Πόντος τοῦ Ἐφέου ἐν Παρισίῳ. — Ἡρωϊκὴ εἰς τὰς Φιλιππινὰς νίκη. — Σύνεσις. — Διατὶ δὲν ἦμεθα εὐτυχεῖς. Κοινωνιολογικὴ μελέτη ὑπὸ Κωνστ. Φ. Σκόκου. (Τέλος). — Ὁ διαγώνος τῶν Χριστιανῶν ἐπὶ Νέρονος. — Ἡ δαστυρία Σκουδίου. — Ἱστορικὸν διήγημα. Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ τῆς δεσποσύνης Λουκίας Μ. Ἀντωνοπούλου. — Ὁ Σιδηροδρόμος τῆς

Καστίας θαλάσσης. — Ὁ τελευταῖος γόνος ἐνδοξοῦ φυλῆς. — Ἡ διεθνὴς γλώσσα τῶν λογίων. — Διάφορα. — Γνωμαὶ συγγραφῶν. — Φοιτῆς Σχολῆς κτλ.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Ἡ Ἀσπασία. — Τὸ ἑφάστιον Μαῦρον ἐν Ἀζιάτῃ τῶν Φιλιππίνων. — Ὁ Πόντος τοῦ Ἐφέου ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσῃ τῶν Παρισίων. — Ὁ πόντος διαγώνος τῶν Χριστιανῶν ἐπὶ Νέρονος. — Ἱθαγενὴς ἡγεμὼν καὶ ἡ σύζυγός του. — Ἐσπερίδι ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Νικοστράτου ἐν Ἀραδίῳ.

Η ΑΣΠΑΣΙΑ

(μετὰ εἰκόνας.)

Ἔργον γλυπτικὸν μεγάλῃ ἀξίᾳ ἐξετελέσθη πρὸ μικροῦ. Παριστῶ τοῦτο τὴν ἀρχαίαν Ἀσπασίαν, τὴν λαμπρύνσαν διὰ τοῦ κάλλους τῆς καὶ πρὸ πάντων διὰ τῆς εὐφροσύνης καὶ τῶν γνώσεων τῆς τοῦ ἐνδοξοῦ χρόνου τοῦ Περικλέους.

Ὁ καλλιτέχνης, ὁ ἐπεξεργασθεὶς τὸ ἔργον τοῦτο, ζῆ ἐν Βερολίῳ, καλεῖται δὲ Ἐρρίστον Ἐρρερ. Ἡ Ἀσπασία παριστᾶται ἐξηπλωμένη ἐπὶ πλουσίας κλίνης, ἐν στάσει ἐμφανισοῦσθαι τὴν συναίσθησιν τῆς ἰσχύος, ἣν ἐξακμᾷ ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν διὰ τοῦ θραύματος τῆς χάριτός τῆς.

Ἐν γλυκεῖ βραχίονι, ἐπὶ τῶν χειλέων ἐλαφρὸν μειδίσμα, στηρίζει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς τῆς ἐν θέσει λαμπρικατῆρ ἢ ἀριστέρᾳ αὐτῆς κρατεῖ πλοῦσιον βίβλιον. Παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης δύο περιστεράκι ἐρωτικῶς κινουσαὶ τὰς πτέρυγας των, εἶναι τὸ σύμβολον τῆς μεγάλης τοῦ ἔρωτος ἐπιρροῆς.

Τοιαύτην ἐφάντασθαι ὁ καλλιτέχνης τὴν Ἀσπασίαν ἀλλ' ἱστορικῶς ἢ γυνὴ αὕτη ἤρξε μάλλον διὰ τῶν προτερημάτων τοῦ πνεύματος ἢ διὰ τῶν φθαρτῶν προσόντων τοῦ κάλλους.

Ἡ Ἀσπασία, θυγάτηρ τοῦ Ἀζίου καὶ γεννηθεῖσα ἐν ἔτει 470 π. Χ. ἐν Μιλήτῳ, ἦτο μία τῶν σπανίων ἐκείνων γυναικῶν, αἵτινες διὰ τοῦ φυσικοῦ αὐτῶν πνεύματος ἐπιβλάσκονται καὶ προσεξάρουσι δὲν ἦτο ἡ ἐλαφρὰ γυνή, ἣν ἠθέλησαν ἱστορικοὶ τινες νὰ παραστήσωσιν. Ἀφ' οὗ ἔλαθεν ἐν τῇ πατρίδι αὐτῆς τὴν ἀνατροφὴν ἐκείνην, ἣτις ἐξευγενίζει τὰς λεπτοτέρας φύσεις, μετέβη εἰς Ἀθήνας, ἐνθα συνανεστράφη πρὸς τοὺς ἐξοχωτέρους καὶ διαπρεπεστέρους ἄνδρας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἡ οἰκία τῆς κατέστη μετ' ὀλίγον τὸ κέντρον πάσης διανοητικῆς κινήσεως, τὸ ἐντελεκτικόν δῶρον τῶν εὐφροστερώων ἀνδρῶν τῶν Ἀθηνῶν, αἵτινες δὲν ἀπηξίουσαν νὰ δηγήσασιν πρὸς αὐτὴν καὶ τὰς συζύγους των. Ὁ Σωκράτης συχνότατα τὴν ἐπισκέπτετο, καὶ λέγεται μάλιστα ὅτι αὕτη ἦτο ἡ ἐμπνεύουσα αὐτῷ πολλὰς φιλοσοφικὰς ἰδέας, αἵτινες εὐρηγνται ἐν τοῖς διαλόγοις τοῦ Πλάτωνος.

Τῷ μεγάλῳ Περικλεῖ, ὅστις ἦτο καὶ πολίτης καὶ βασιλεὺς δημοκρατίας, ἐπένευσεν ἡ Ἀσπασία σφοδρῶν καὶ διαρκεῖ ἔρωτα. Οἱ τότε ποιηταὶ ὠνόμαζον αὐτὴν τὴν Ἥραν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ὡς ἐκάλουν τὸν Περικλῆ ἄνδρα ὡς ἐλαίαν ὡς καὶ σατυρικοὶ τινες ποιηταὶ ὠνόμασαν αὐτὴν τὴν Ὀμφάλην τοῦ νέου Ἡρακλέους.

Τὸ βέβαιον ἐστὶ ὅτι ὁ Περικλῆς χάριν αὐτῆς ἐχώρησε τὴν σύζυγόν του καὶ ἐνυμφεύθη τὴν Ἀσπασίαν. Ἀρριόβολον εἶναι ἀν' ἡ Ἀσπασία ὑπὲρ

ξεν ἢ αἰτία τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὡς ἀναφέρει ὁ ἔρων Ἀριστοφάνης. Ὁ Θουκυδίδης οὐδέποτε ἀναφέρει τὸ ὄνομα τῆς, ἀν καὶ περιγράφῃ τὰ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐν ὅλῃ τῇ λεπτομερείᾳ.

Ὅτε τὸ ἐγθρικόν τῳ Περικλεῖ κόμμα ἐν Ἀθῆναις κατηγόρησε τὴν Ἀσπασίαν ἐπὶ περιφρονησίᾳ καὶ ἐξουβρίσει τῶν θεῶν, ἐνεφανίσθη αὐτῷ ὁ Περικλῆς ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὑπερασπιστὴς τῆς καὶ ἀφώπλισε τοὺς δικαστὰς.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περικλέους ἠκούλουθησαν ἡ Ἀσπασία τὴν μερίδα τοῦ Λυσικλείους, ὅστις ὅμως καὶ οὗτος πρόωγος ἀπέθανεν. Ἐκτοτε ἡ ἐξοχὸς γυνὴ συνανεστρέφειτο ἰδίως μετὰ τοῦ Σωκράτους, ἐν ἰδιαιζόντων ἐσέθου καὶ ἐξετίμα Τόσον δὲ περιήρημον κατέστη τὸ ὄνομα αὐτῆς οὐ μόνον ἐν Ἑλλάδι ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς αὐτῆς, ὥστε ὁ νεώτερος Κύριος, ἐθνουσιώδης αὐτῆς θαυμαστῆς, ὠνόμασε τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ Μιλτὴ Ἀσπασίαν. Ἡ Μιλτὸ αὕτη εἶναι ἡ ἐν τῇ ἱστορίᾳ γνωστὴ ὡς ἡ νεωτέρη Ἀσπασία.

ΚΑΛΛΙΣΤΗ

(Λεσβικὸν διήγημα.)

(Σύνεσις, ὅρα προηγούμε. τεύχος.)

Ἐν τῷ μεταξύ τὰ σκότη τῆς ἐσπέρας ἐξηπλώθησαν ἐπὶ τοῦ παρακειμένου ὑψηλοῦ ὄρους. Ἐν ἡρεμίᾳ ἐκεῖτο ἡ οἰκία τοῦ Νικομάχου, ὅστις κλαίαν καὶ γογγύζων ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης του, χωρὶς νὰ δύναται νὰ εὐρῃ ὑπνον.

Διάφορα ἦσαν τὰ συμβαίνοντα ἐν τῷ γυναικωνίτῳ, ὅστις συνείχετο πρὸς τὸν κῆπον καὶ εἶχεν ἐλτετακμένον ἔσπον πρὸς τὰς διασπίδας τοῦ ὄρους ὑπερρείας. Ἐν τῷ ἐνδοτέρῳ δωματίῳ τοῦ γυναικωνίτου ἐκάθητο ἡ ὑπερήτρια Νικοστράτη, ἣτις ἠγάπα τὴν νεαρὰν κόρην περιπαθέστερον ἢ ἂν ἦτο ἴδια τῆς θυγάτηρ. Ἡ Νικοστράτη, ὕφαινε καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἔβλεπον ἄφροντα δάκρυα, διότι εἶχε μάθει ὅποια τύχη θλιβερὰ ἀνέμενε τὴν ἀγαπητὴν τῆς Καλλιστὴν. Ἡ Καλλιστὴ δὲ, λευκὰ ἐνδεδυμένη, ἐκάθητο παρὰ τὸ παράθυρον καὶ ἔβλεπε μὲ βλέμματα ἀνίσχυα εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ σκότους τῆς νυκτὸς σκιαζόμενον κῆπον. Μετ' ὀλίγον ἠκούσθησαν ἐλαφρὰ βήματα, καὶ νῆος, ὑψηλῆς καὶ ῥομακλῆος ἀνὴρ ἐπλησίον εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐνηγκαλίσθη περιπαθῶς τὴν κόρην.

— Καλλιστὴ, φιλάτῃ μου Καλλιστὴ! — Μακάριε, ἀγαπημένε μου, ἀπήντησεν ἡ νεανίς. Μετὰ πόσου πόσου σ' ἐπερίμενον! Ἐγὼ νὰ σοὶ ἀναγγίλω φοικτὴν εἰδήσιν. — Ἀλλὰ κατέρχου εἰς τὸν κῆπον σὺ δὲ, Νικοστράτη,

κλείσει τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἔσωθεν καὶ πρόσειξε νὰ μὴ μάς ἐνοχλήσῃ τις.

Ὁ Μακάριος περιέβλεξε διὰ τῶν στιβαρῶν βραχιόνων του τὴν κόρην καὶ ὑψώσας αὐτὴν ἐκ τοῦ παραθύρου ἀπέθηκεν αὐτὴν πλησίον του εἰς τὸν κῆπον. Ἐνθα μετ' ὀλίγον ἐγένοντο ἄφαντοι εἰς τοὺς σκοτεινοὺς αὐτοῦ διαδρόμους. Ὁ Μακάριος κατελήθη ὑπὸ ἀληθοῦς μανίας, ἄμα ἡ Καλλιστὴ τῷ ἀνήγγειλε τὸν προσεχὴ αὐτῆς θάνατον, καὶ μετὰ δακρύων παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ συγκατατεθῇ εἰς τὸν μετὰ τοῦ Σώφρονος γάμον, ἀλλ' ἡ Καλλιστὴ ἀντίστη εἰς τοῦτο ἐπιμόμως.

— Γνωρίζω, εἶπεν, τὸν Σώφρονα, ἐκ τῶν παιδικῶν μου χρόνων· εἶναι ἄνθρωπος ποταπῶν αἰθημάτων, μοχθηρὸς καὶ ἐκδικητικὸς, καὶ ἀνέκλθεν τὸν περιεφρόνησα. Ἦδη πρὸ καιροῦ ἀπέριψα τὴν ἐπιμόνον καὶ ἀπειρηθὴ πρότασίν του τοῦ νὰ γείνω σύζυγός του, καὶ νὰ περιπέσω εἰς τὴν ἐξουσίαν του θεωρῶ δεκάκις χειρότερον τοῦ θανάτου.

Τοῦτο λέγουσα ἐκάθησεν ἐπὶ ταπεινῷ καθίσματος. Ὁ Μακάριος ἔλαθε τὴν δεξιὰν τῆς καὶ καθήσας πλησίον τῆς τῆ εἶπε:

— Καλλιστὴ μου, τί σημαίνει ἡ κακία καὶ μοχθηρία τοῦ ἀνθρώπου τοῦτου ἀπάναντι τοῦ ῥοβεροῦ θανάτου, εἰς ἐν μέλλουσιν νὰ παραδοθῆς; Καὶ ἐν τῇ μεγαλειτέρῃ δυστυχίᾳ καὶ ἀθλιότητι, εἶναι ἡ ζωὴ τὸ μέγιστον τῶν ἀγαθῶν. Ὁ γάμος οὗτος εἶναι τὸ μόνον μέσον τῆς σωτηρίας σου, βραδύτερον ὅμως δύνασαι νὰ διασπάσῃς τὸν δεσμόν τοῦτον καὶ νὰ ἦσαι πάλιν ἐλευθέρη. — Ὅχι, Μακάριε, ὄχι· τοῦτο δὲν γίνεταί! Ἐὰν ὁ πατὴρ μου ἤθελεν εἰσθαι εὐνοϊκὸς εἰς τὴν ἀγάπην μας, βεβαίως θὰ ἐπροτίμων μισθίαις τὸν μετὰ σοῦ γάμον τοῦ θανάτου μου. Ἀλλ' ἐκ δευτέρου δὲν τολμῶ, ἀφ' οὗ τόσοσν ῥητὸς ἐξέφρασθη, νὰ τῷ ἀναφέρω τοῦτο, καὶ ἂν ἤμην βεβαία ὅτι ἦδη, ὅπως μὲ σώσει καὶ τοῦ θανάτου, ἤθελε συγκατατεθῇ. — Ἀλλὰ, Μακάριε, οἱ θεοὶ ἀπαιτοῦσι τὴν θυσίαν μου, διότι νόσοι καὶ πείνα σπαράττουσι τὴν δυστυχὴ ἡμῶν πόλιν. Διὰ τοῦτο πρέπει σήμερον νὰ χωρισθῶμεν διὰ παντός!

— Καλλιστὴ, ἀνέκραζεν ὁ νέος σχεδὸν παράφρων ἐκ τῆς λύπης ὑψῶν τὰς χειρὰς του ἰκετευτικῶς πρὸς αὐτὴν. Δὲν εἶνε δυνατόν ν' ἀπορρίψῃς ὅλα τὰ μέσα τῆς σωτηρίας σου. Ἴδὲ, Καλλιστὴ μου, ἰδὲ πόσον χαριέντως λάμπουσιν ἐξ οὐρανοῦ οἱ ἀστέρες, πόσον γλυκὺ ἄρωμα ἀναδίδουσι τὰ ῥόδα τοῦ κήπου! Τὰ πάντα ἀναπαύονται ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ θερμῇ νυκτὶ, καὶ ἀήδων ψάλλει τὸ περιπαθὲς ἱρωτικὸν ἄσμα τῆς. Διατὶ νὰ μὴ τελείωμεν καὶ ἡμεῖς κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ἀμέσως καὶ ἄνευ μαρτύρων τὸν γάμον μας;

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐστῆριξε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ ὀρηκτικῶς κυμαινόμενου στήθους τῆς.

— Μακάριε, εἶπεν ἡ κόρη, ἡσύχως ἀποσπώμεν ἐκ τῆς περιπετυξῆώς σου. Πῶς νὰ ἐμφανί-

σθὸ ἀξιον ἐνώπιον τοῦ πατρὸς μου; Τί θὰ ἐλεγεν ὁ πατὴρ μου εἰς τὸν ἱερεῖα τοῦ Ποσειδῶνος καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τοῦ συμβουλίου; Πῶς ἤθελον μὲ παρατρεῖαι αἰ συνομιλήσει με; Καὶ ἡ Ἀφροδίτη δὲν ἤθελε μὲ τιμωρήσει, ὅτι ἐκ ποταποῦ ὑπολογισμοῦ, ἵνα σώσω τὴν ἀθλίαν μου ὑπαρξὴν περιπέσω εἰς πταίσμα; Ὅχι, ἀγαπητέ μου Μακάριε, δὲν ἐνόησ' νὰ ζῆσ' ἐν περιφρονησίᾳ. — Ἀγάμος—οὕτω θέλουσι οἱ θεοὶ—πρέπει νὰ κατέλθω εἰς τὸν Ἄδην, καὶ οὕτω πρέπει νὰ γείνη! — Ἀς ἀποχωρισθῶμεν λοιπόν. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην σου τὴν πιστὴν, ἣτις μοι παρέσχε τὰς εὐτυχεστέρους τοῦ βίου μου ὥρας καὶ εὐχόμαι νὰ ἦσαι ἐν τῷ μέλλοντι εὐτυχῆς, ὡς τὸ ἀξίσεις. Ἄφες με τώρα, Μακάριε, ἄφες με, διότι ἄλλως φοβοῦμαι μὴ δευλιώσω. Χαῖρε! Χαῖρε!

Καὶ δάκρυα ἐπιγον τὴν πρῆμοσαν αὐτῆς φωνήν. — Ἄν αὕτη ἦναι ἡ ἀμεταμέτερος ἀπόφασίς σου, ἀνεφώνησεν ὁ Μακάριος ἐγειρόμενος, ἡ ὁ ἀποθάνω μετὰ σοῦ ἢ θὰ σὲ σώσω! Τί θέλω τὴν ζωὴν, ἐὰν δὲν σὲ ἔγω! Τί μοι ὄμιλες περὶ μεγαλοσύνης εὐτυχίας μου, ἐὰν σὺ δὲν ἦσαι πλησίον μου; Χαῖρε, Καλλιστὴ μου! βλεπέμεθα πάλιν!

Ἐπαύθη αὕτην ἐπαπειλημένως καὶ ἀνεχώρησε δραματικῶς πρὸς τὴν ἐξοδὸν τοῦ κήπου. Ἡ δὲ Καλλιστὴ κλαίουσα ἀπέβλεπε βήματι βραδεῖ πρὸς τὸν κοιτῶνά τῆς, ὅπου ἡ Νικοστράτη, ἀγρυπνὸς φύλαξ, τῇ ἠνοιξε τὴν θύραν.

Γ.

Ἡ ἡμέρα τῆς μεγάλης θυσίας ἀνέτειλεν. Ἀπὸ πρῶις ἡ λάς διηυθύνετο ψάλλον πρὸς τὸν μέγαν τοῦ Ποσειδῶνος ναόν, ἐνθα ἐγονοπέτει πρὸ τοῦ ξυλίνου ἀγάλματος τοῦ θεοῦ, ὅπως ζήτησιν σωτηρίαν καὶ εὐσπρόδεκτον τῆς θυσίας ἔκθεσιν. Περὶ τὴν μεσημέριαν ἐνεφανίσθησαν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Καλλιστῆς αἱ ἐξ αὐτῆς φίλαι, αἵτινες ὤφειλον νὰ παραμείνουσιν παρ' αὐτῆς κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς καὶ νὰ τὴν στολισοῦσι διὰ τὴν θυσίαν. Ἡ Καλλιστὴ ἔπρεπε νὰ φορέσῃ νέον καὶ λευκὸν μαλλινὸν ἔνδυμα καὶ νὰ περιβάλῃ τὴν κεφαλὴν τῆς διὰ λευκοῦ πικνοῦ πέπλου. Ὅλα τὰ κοσμημάτα, τὰ ὅποια τῇ εἶχε κληροδοτήσῃ ἡ μήτηρ τῆς, ἐξήχησαν ἐκ τοῦ κειθούτου, ὅπως τὰ περιβλήθη, περιδέραιον πολυτίμων ἐξ ἡλέκτρου, ἄλυσιν χρυσῆν, κομψὰ ἄργυρα ἐνώτια. Ἡ κόμη ἐτίθη ἐντὸς χρυσοῦ φράντου διατύου. Τὰ ὠραιότερα τοῦ κήπου ἄνθη ἐκόπησαν, ὅπως συντελέσωσιν εἰς τὸν στολισμόν τῆς. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἐτίθη μέγας στέφανος ἐξ ἐκατομφύλων ῥόδων καὶ κισσοῦ, ἐν ᾧ κομψὰ ἀνοθεύματα ἐκ νεαρῶσων, ῥόδων καὶ ὑακίνθων προσηρμώθησαν καταλλήλως εἰς διάφορα τῆς ἐσθῆτος μέρη.

Περατωθείσης τῆς διακοσμῆσεως τοῦ ὅμοτος ἐνεφανίσθη ἐν τῇ οἰκίᾳ ἡ ἱερεῖα τῆς Ἀφροδίτης λευκὰ ἐνδεδυμένη καὶ κεκαλυμμένην ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἐκτὸς τῶν ὀφθαλμῶν. Ἡ ἱερεῖα ἤσπασθη τὴν Καλλίστην ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ προπαρεσκεύασεν αὐτὴν εἰς τὸν θάνατον. Μετὰ τοῦτο ἡ παρθένος ἀπεχειρέτισε τὰς φίλας τῆς, κατασπασθεῖσα τὴν μίαν ἀκόπιν τῆς ἄλλης, μετὰ δακρύων. Αἱ νέαι αὐταὶ κόραι ἐθήρουν, ἐν ᾧ ἡ γράια τροφὸς ἐπλήρωσεν τὴν οἰκίαν διὰ τῶν γοειῶν αὐτῆς φωνῶν.

Τέλος ἦλθε καὶ ὁ ἱερεὺς, ὅστις μετὰ βραχίαν δέσιν ἐξήγησεν εἰς τὴν Καλλίστην τὴν μεγάλην τῆς θυσίας σημασίαν καὶ ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς πρὸς τὸν λιμέναν μεταβάσεως. Προηγούτο τῆς πομπῆς οἱ ἱερεῖς καὶ ἡ ἱερεῖα τῆς Ἀφροδίτης, κατόπιν ἤρχετο ἡ Καλλιστὴ παρακολουθουμένη ὑπὸ τῶν φίλων τῆς ἀπὸ δύο βραδίζουσῶν, τέλος ἤρχετο ἡ τροφὸς καὶ οἱ ὑπέρταται τοῦ ναοῦ. Ἐν ταῖς ὁδοῖς ἔστανον ἐν στίχοις πυκνοὶ οἱ ἄνθρωποι βλέποντες τὴν διερχομένην πομπήν, αἱ δὲ γυναῖκες ὄλα ἐκλαίον.

Ὅταν δὲ ἀφίχθησαν εἰς τὸν λιμένα, ἦσαν ἤδη συνηγμένοι ἐκεῖ οἱ προσκεκλημένοι σύμβουλοι, ἐν οἷς καὶ ὁ δυστυχῆς πατὴρ τῆς Καλλιστῆς, ὡς καὶ οἱ ἱερεῖς, καὶ οἱ ὑπέρταται τοῦ ναοῦ, κρατούντες μέλινα ταῦρον. Παρὰ τὴν ἀκτὴν ἦτο προεδεμένον πλοῖον ἔτοιμον εἰς δοθὲν σημεῖον ν' ἀποπλεύσῃ.

Καὶ πρῶτον μὲν οἱ ὑπέρταται τοῦ ναοῦ ὠδήγησαν τὸν ταῦρον εἰς τὴν πρῶραν τοῦ πλοίου, εἰτα δὲ ἐπέβησαν αὐτοῦ ὁ ἱερεὺς μετὰ τῆς Καλλιστῆς, οἱ σύμβουλοι καὶ ἡ θεραπειὰ αὐτῶν. Ἐν ὄλῳ τριακοντα ἦσαν οἱ ἐπιβιβασθέντες. Τὸ σημεῖον ἐδόθη καὶ τὸ πλοῖον ἀπέπλευσε, διευθυνόμενον πρὸς τὸ βόρειον ἀκρωτήριον, τὸ ὅποιον ἐκεῖτο εἰς ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ λιμένος. Τὸ πλοῖον τοῦτο παρεκκολληθεῖτο ὑπὸ πολλῶν λιμῶν καὶ ἀκατίων πλεόντων εἰς ἀπόστασιν τινα, καθότι ἦτο αὐστηρῶς ἐμποδιζόμενον νὰ πλησιάσῃσι τὸ φέρον τὸ ὄμμα πλοίου.

Ὅτε δὲ τοῦτο ἀπέειχεν εἰς βολὴν βίβλους ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀκτῆς, ὁ ἱερεὺς ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Νικόμαχον εἶπεν:

— Ἡ στιγμή ἐπέστη, Νικόμαχε! ἀποχαιρέτισον τὴν θυγατέρα σου.

Ὁ πατὴρ κατησπᾶσθη τὴν κλαίουσαν κόρην κρατῶν αὐτὴν σφιγκτῶς εἰς τοὺς βραχιόνάς του. Ὁ ἱερεὺς ἀπήγγειλε βραχίαιαν δέσιν πρὸς τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὴν Ἀφροδίτην, ὅπως εὐμένως δεχθῶσι τὴν θυσίαν, καὶ εἰς δοθὲν σημεῖον ἐθυθίσθῃ ὁ ταῦρος εἰς τὴν θαλάσσαν, ἐνθα ἐγένετο ἐν τῷ ἄμα ἄφαντος.

Ἐν ᾧ δὲ ἡ Καλλιστὴ ὀδηγουμένη ἐκ τῆς χειρὸς παρὰ τοῦ ἱερέως ἀνήλθε τὴν μικρὰν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος γέφυραν, τὰ ἴστια διηυθύνθησαν πρὸς τὰ ὅπισθα, ἵνα τὸ πλοῖον ἀμέσως ἀποπλεύσῃ ἐκ τοῦ μέρους καὶ οἱ ἐν τῷ πλοίῳ μὴ παραστώσι μάρτυρες τῆς τελευταίας τῆς Καλλιστῆς ἀγωνίας.

Ὁ ἱερεὺς λαθῶν αὐτὴν ἐκ τῶν ὤμων τὴν ὤθησεν ῥημητικῶς εἰς τὴν θαλάσσαν, ἣτις ἐν ἀφρώδει κυματισμῷ ἐκλείσθη ὑπεράνω τοῦ ὑψώματος. Πρὶν δὲ ἡ Καλλιστὴ ἀνέβη πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ πλοῖον εἶχεν ἀπομακρυνθῆ. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν μικρὰ λιμῶς πλέουσα ἀπὸ βορρᾶ διηυθύνθη δραματικῶς πρὸς τὸ μέρος, καὶ νεανίας; ὁ Μακάριος—ἐπήδησεν εἰς τὴν θαλάσσαν, ἤρπασε τὴν Καλλίστην καὶ διὰ τῶν στιβαρῶν βραχιόνων του κρατῶν αὐτὴν τὴν μετέφερεν εἰς τὴν ἀκτὴν. Ἐκεῖ δὲ παλαιῶν κατὰ τῶν κυμάτων ἐπανάθεσεν αὐτὴν ἐν στενώ σπηλαίῳ, τὸ ὅποιον ἐκεῖτο εἰς μικρὰν ἀπόστασιν κεκρυμμένον ἐντὸς θάλασσας.

Τὸ γεγονός τοῦτο δὲν ἔμεινεν ἀπαρατήρητον παρὰ τῶν ἐν τῷ πλοίῳ διὸ καὶ εὐθὺς ἐδόθη ἡ

διαταγὴ νὰ ἐπαναπλεύσῃσι πρὸς τὸ ἀκρωτήριον, ἀλλ' ἐκεῖ φθάσαντες δὲν εὗρον ἢ τὴν μικρὰν λιμῶν, φερομένην κενὴν ἐπὶ τῶν κυμάτων. Ἐπὶ πολλὴν ὥραν ὁ ἱερεὺς διεψεύατο διὰ τοῦ βλέμματος τὰ πέριξ, ἀφ' οὗ ὅμως οὐδὲν ἠδυνήθη ν' ἀνακαλύψῃ, εἶπεν.

— Ἀπέθανεν! Ἡ θεὰ ἐδέχθη τὴν θυσίαν! Ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς Μίθυμναν!

Ἡ ἀμυδρὰ ἐλπίς, ἡ φωτίσασα ἐπὶ στιγμὴν τὸ πρόσωπον τοῦ δυστυχοῦς πατρὸς—καθότι τὸ ἄπαξ σωθὲν ὄμμα δὲν ἠδύνατο νὰ θυσιασθῇ ἐκ δευτέρου— ἐσβέσθη πάλιν. Κατατεθλιμμένος, καλύπτων τὸ πρόσωπόν του διὰ τοῦ χιτῶνός του, ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου, ἐφ' οὗ αἱ φίλαι τῆς Καλλιστῆς ἐψάλλον ἄσμα πένθιμον.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΣΙΑΤΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΘΩΜΑΝΙΚΑ ΜΟΝΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

ὑπὸ ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Δικαστοῦ.

Ἡ γλῶσση Τουργῶν κατὰ τοὺς ἀσιανολόγους, ὡς καὶ τὸν μέγαν Ἑρμηνευτὴν τοῦ ἀραβικοῦ λεξικοῦ Καμποῦν (ὠκεανῶ) παραχρῆμα ἐκ τῆς ἀραβικῆς λέξεως Τουργῶ ἢ Τουργῶ σημασιούσης μονογραφὴν ἢ μονόγραμμα καὶ ἀλαμῆτι σεριφέ. Τὸ σουλτανικὸν τοῦτο μονόγραμμα συμπλεγμένον κομψῶς καὶ τεχνιέντως ἐκ διαφόρων λέξεων περιέχει τὸ ὄνομα τοῦ κατὰ καιρὸν σουλτάνου καὶ τὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἐπιθέτου ἀεῖποτε τροπαιοῦχος ὡς Σουλτάν Ἀβδοῦλ Ἀζίζ χαν πίν Σουλτάν Μαχμουτ Χαν ἔλμουζαφέρ ὀάιμα (Σουλτάνος Ἀβδοῦλ Ἀζίζ χαν, υἱὸς τοῦ Σουλτάνου Μαχμουτ Χαν, τοῦ ἀεῖποτε τροπαιοῦχου).

Τὰ μονογράμματα ταῦτα κομμομένα διὰ χρυσοῦ καὶ διαφόρων πολυτίμων λίθων, τίθενται συνήθως ἐπὶ τῶν νομισμάτων, τῶν δημοσίων οἰκοδομῶν καὶ ἐπὶ διαφόρων ἄλλων ἐπισημῶν ἐγγράφων καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν αυτοκρατορικῶν Χαττίων Φερμανίων καὶ Βερατίων ἅτινα γράφονται διὰ γραφῆς καλωμένης Διδανί.

τὴν Ἱστορίαν τοῦ Ἐνδερῶνι Χουμαγιούν καὶ ἰδίως ἐκ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἐνδόξου πορθητοῦ Μωάμεθ βαδίζοντες ὅλα τὰ ἔγγραφα τοῦ τῆς θρησκείας αὐτῶν Μωάμεθ ἐπιούοντο χρῆσιν τοῦ πεντζῆ ἤτοι τῆς δρακίς βεβαμμένης ἐν τῷ μέλανι, καὶ ἐστὶ ὅτι τῆς σφραγίδος. Ἡ δὲ σφραγὶς τοῦ προφήτου ἔφερον ἐμμέτρως συν- ηρμο λογημένα τὰδε:

Σεφίουν μουτάουν νεπίγιουμ κερῖν,
Καστίουν τζεσίμουμ πεσίμουμ βεσίμ.

Ἦτοι:
Ἄρχων, προφήτης εὐμενής, πρὸς τὸν θεὸν προσευχόμενος,
Περικαλλῆς καὶ κραταίος, φιλόφρων προστατεύων.

Ἀπαντα τὰ ἀσιατικά ἐθνη ἔχουσιν ἐν χρῆσει τὸ ἔθος τῆς σφραγίδος κατὰ μίμνησιν τοῦ προ- φήτου αὐτῶν. Ὁ Σάχης τῆς Περσίας ἐν τῇ ἐκδόσει των βασιλικῶν αὐτοῦ διαταγμάτων (γραφωμένων διὰ γραφῆς Νέσχι Τααλικ καὶ περιβεβλημένων τῶν γραμμάτων διὰ ποικίλων κυμάτων) ποιεῖται χρῆσιν τῆς σφραγίδος διὰ χαρακτῆρων τινῶν ἐν εἰδει μονογραφῆς συμπε- πλεγμένων καὶ χειρῶσμένων. Ἐν ἀρχῇ δὲ καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ διατάγματος, τοῦ ἐσφραγι- στού, γέρονται τὰ ἑξῆς: Πιομίλλαχι δὴλ-οὐλ Ἐνδὲρ (ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὑψίστου φω- τός) κάτωθεν δὲ τούτου φέρεται ἡ σφραγὶς τοῦ σάχου περιέχουσα περὶ στίχων καὶ ἐν μεσαφράσει τὰδε: Ἐγὼ ὁ Μωάμεθ Σάχ Γαζής, ὁ ὑπέρ- τατος βασιλεὺς, τὸ θεῖον μεγαλεῖον, ἡ λαμπρότης τοῦ ἔθνους, τοῦ νόμου καὶ τῆς θρησκείας (πίστεως) ὁ περιβεβλημέ- νος τοῦ στέμματος (Τάτζ), καὶ ὁ ἀπα- στράπτων.

Ὁ παραλειπέν ἔρω, καθὰ τυγχάνει γνω- στὸν καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἱστορίας τοῦ Ὄθωμ. κράτους τῆς συγγραφείσης ὑπὸ τοῦ διασώμου Φεριδούν Βένι, ὅτι ὁ κατὰ καιρὸν Σουλτάνος ἐστὶ καὶ χαλίφης ἢ Ἰμάμοι Μουσιμίν (ὁ πον- τήφης τῆς θρησκείας) καὶ δέον ἵνα βαίη πρὸς τὰ ἔγγραφα τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς θρησκείας αὐτοῦ.

Ἀναδιδόντες δὲ τὴν καὶ τὰ ἀρχαία τοῦ Ὄθωμ- νικοῦ κράτους βλέπει ὅτι ἡ χεῖρ τῶν μονο- γραμμάτων ἐγένετο ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σουλ- τάνου Σουλεϊμάν τοῦ Νομοθέτου καὶ εἰσέχθη ὡς ἔθος τοῦ περικοσμεῖν τὰ αυτοκρατορικά γράμ- ματα, φερμένα καὶ βεράτια διὰ τοιοῦτων μονο- γραμμάτων. Τὰ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν μονο- γράμματα ἦσαν λίαν ἀκομψὰ καὶ ἀκαλλῆ, ἐκαλ- λωπίσθησαν δὲ ἐπὶ τοῦ Σουλτάνου Μαχμούτ, ὅστις ἀνεκαίνισε τὸ ὀθωμανικὸν κράτος.

Τοιαύτην σπουδαίαν συλλογὴν ἀρχαίων μο- νογραμμάτων ἐσχηματίσαμεν καὶ ἡμεῖς, ἦν τινα πρόκειται νὰ προσφέρωμεν τῷ ἐν Κωνσταντινου- πόλει Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ. Μικρὰν δὲ τοιαύτην ἐδημοσίωσεν ὁ σοφὸς γερμανὸς ἀσια- νολόγος Julius Theodor Zenker, ἐν τῇ τουρκοταταρικῇ αὐτοῦ γραμματικῇ, ἦν τινα συ- νιστώμεν τοῖς μέλλουσιν ἀψάσθαι τῆς μελέτης τῆς ἀσιατικῆς παλαιογραφίας.

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΕΪΦΕΛ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν τεύχει ἀνε- φέρομεν ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ πύργου τού- του, ὅστις κατὰ τὸν κατασκευαστὴν αὐτοῦ Ἐΐφελ ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα. Σήμερον πα- ραθέτομεν εἰκόνα, παριστώσαν τὸν πύρ- γον τοῦτον ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ὑψηλότε- ρα οἰκοδομήματα τοῦ κόσμου. Ἐξ αὐ- τῆς φαίνεται ὅτι ὁ πύργος τοῦ Ἐΐφελ, ὕψος ἔχων 306 μέτρων εἶναι τὸ ὑψίστον πάντων. Μόνον διὰ τῆς τοιαύτης παρα- βολῆς εἶναι τις εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσῃ τὸ ὕψος του.

Αἱ ὑψηλότεραι οἰκοδομαὶ τῆς ἀρχαϊό- τητος ἦσαν αἱ πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου, οὗ αἱ ὑψηλότεραι εἶναι αἱ μέχρι σήμερον σωζόμεναι πυραμίδες τοῦ Χέοπος (137,2 μέτρων) καὶ τοῦ Χέφρον (136,4 μ.) Ὁ πύργος τοῦ Ἐΐφελ εἶναι ὀπιπίσιος αὐτῶν τὸ ὕψος. Ἐν Εὐρώπῃ δὲ τὸ ὑψηλότερον οἰκοδομημα ἦτο μέχρι τοῦδε ὁ ἐν Κολω- νίᾳ μητροπολιτικὸς ναὸς (159 μ.) καὶ ἐν Ἀμερικῇ ἡ στήλη τοῦ Βασιγκτόνος (200 μέτρων).

Πρὸς πλείοτερον διαφώτισιν παρατί- θενται καὶ τὰ ὑψηλότερα οἰκοδομήματα τῶν Παρισίων, ἡ ἐκκλησία τῆς Παναγίας (Notre Dame), ὕψος ἔχουσα 68 μ., ὁ θό- λος τοῦ Πανθέου (83 μ.) καὶ ἡ στήλη τῆς Βανδώμης (44 μ.).

Πρέπει πράγματι νὰ θαυμάσῃ τις τὴν τόλμην τοῦ ἀρχιτέκτονος καὶ μηχανικοῦ Ἐΐφελ, ὅστις ἐπενόησε νὰ ἐγείρῃ πύργον εἰς ὕψος τόσον ἑκτακτον, καὶ οἱ ἐπισκε- φθησόμενοι τὴν Παγκόσμιον Ἐκθεσιν τῶν Παρισίων θὰ ἴδωσιν ἐν τῶν θαυμάτων τῶν νεωτέρων χρόνων. Τίς ἡ χρησιμότης τοῦ πύργου τούτου; Τοῦτο εἶναι ἄλλο ζήτημα.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

Εἰς τὰς ΦΙΛΙΠΠΙΝΑΣ ΝΗΣΟΥΣ

(μετὰ εικόνων.)

(Συνέχεια.)

Ἐπὶ οὐ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἀνεπαύθημεν, ἐξη- κολουθήσαμεν τὴν ἀνά τὰς νήσους περιή- γησιν. Τὰ ἐκτελούντα τοῖς πλοῖς ἀτμόπλοια εἶναι ἰσπανικὰ καὶ διευθύνονται ὑπὸ ἐμπείρων ἰσπανῶν πλοιαρχῶν, οἵτινες εἶναι ἄνδρες εὐγενεῖς, ἰδίως ὁσάκις ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ πλοίου των ἐπι- βάτας Εὐρωπαίους.

Δεκάφορος πλοῦς ἔφερον ἡμᾶς εἰς τὸ γραφικώ- τατον στενὸν μεταξύ τῶν νήσων Λυσῶν καὶ Μαρικαθῶν, ἠγκυροβολήσαμεν ἐν Βατάγγας, πρωτεύουσι τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας, ἣτις εἶναι ἡ πλουσιωτέρα ὄλων τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ ἀρχι- πελάγους. Εἰς Βατάγγας μεταβάνουσιν οἱ πλεί-

στοὶ τῶν περιηγητῶν ὅπως ἐπισκευθῶσι τὸ με- γαλειότερον τῶν ἡφαιστίων, ὅπερ καὶ φαίνεται μακρόθεν εἰς τὸν ὄριζοντα.

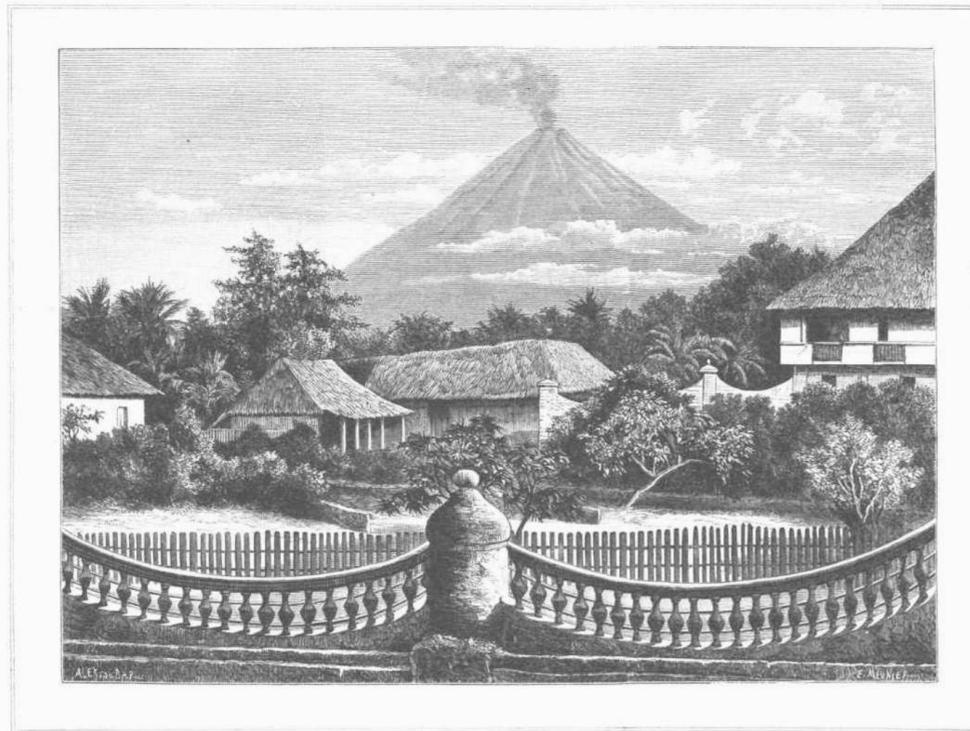
Ἐν μικρῷ ὄρμῳ κείται τὸ χωρίον Λαγημα- νόκ, τοῦ ὁποῦοι ἡ θέσις εἶναι πράγματι μαγευ- τική· αἱ ὀλίγαι αὐτοῦ οἰκίαι κείνται ἐν μέσῳ πυκνοτάτου δάσους κοκκοφοινίκων. Τὸ χωρίον τοῦτο ἔχει μέλλον ὡς ἐμπορικὸς λιμὴν, καὶ κατὰ τὴν ἐκεῖ ὀλιγόφων διαμορφήν μας εἶδομεν ὀκτώ πλοῖα 300—500 τόνων, ἑτοιμα νὰ παραλά- θωσι πραγματικῶς. Περιπλέοντες τὴν παραλίαν εἶδομεν πολλὰ ἄλλα χωρία τὰ ὁποῖα ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς των ὄψεως ἐφαίνοντο κατοικούμενα ὑπὸ εὐπόρων ἀνθρώπων. Τοῦ ἐνὸς τούτων ἐλά- θομεν τὴν φωτογραφίαν. (ἴρα τὴν εἰκόνα).

Ἡ ἐπιθυμία μας ἦτο νὰ φθάσωμεν τὸ ταχύ- τερον εἰς Ἀλβανίαν ὅπως ἐκείθεν ἴδωμεν τὸ ἡφαι- στίον ὄρος Μαυῶν, οὗ τὸ ὕψος εἶναι 2,734 μέ- τρων. Τὸ ὄρος τοῦτο ἀποτελεῖται ὑπὸ κανονι- κωτάτου κώνου, ὑψομένου ἀνωθεν τοῦ ὄρεινου ἰσθμοῦ τοῦ Σορουγῶν. (ἴρα τὴν εἰκόνα). Ἐντεῦ- θεν ἡ παραλία καθίσταται ἐρημος καὶ κατοι- κείται μόνον ὑπὸ ὀλίγων ἀνθρώπων, ἡμεροτάδος (*) καλουμένων, οἵτινες χεῖρουσι τὴν φήμην, ὡς ἂν χεῖρουσι οἱ λησταὶ τῶν Ἀθρούτζων ἐν Ἰταλίᾳ. Ἄλλ' εἰς τὴν ἐρημον ταύτην τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ληστοῦ δὲν εἶναι βεβαίως πολὺ προσοδοφόρον. Ὁ εὐρὺς λιμὴν τοῦ Σορουγῶν ἔχει μεγάλην ἁμοιότητα πρὸς τὸν ὠραῖον κόλπον τῆς Νεαπό- λεως καὶ πρὸς τὴν εἰσόδον τοῦ λιμένος τῆς Σιγ- γαπόρης. Ἀπὸ τοῦ κόλπου τοῦ Ἀλβανί, ὅπου εἰσῆλθωμεν περὶ τὴν πρωῖαν εἶχομεν πάλιν τὴν μεγαλοπρεπῆ θέαν τοῦ ὄρους Μαυῶν, τοῦ γί- γαντος τούτου τῶν Φιλιππίνων, οὗ ἡ κορυφή εἶναι ἐντελῶς φαλακρά, διότι ἡ φυτεία δὲν φθάνει ἢ μόνον εἰς τὸ μέσον τοῦ ὄρους.

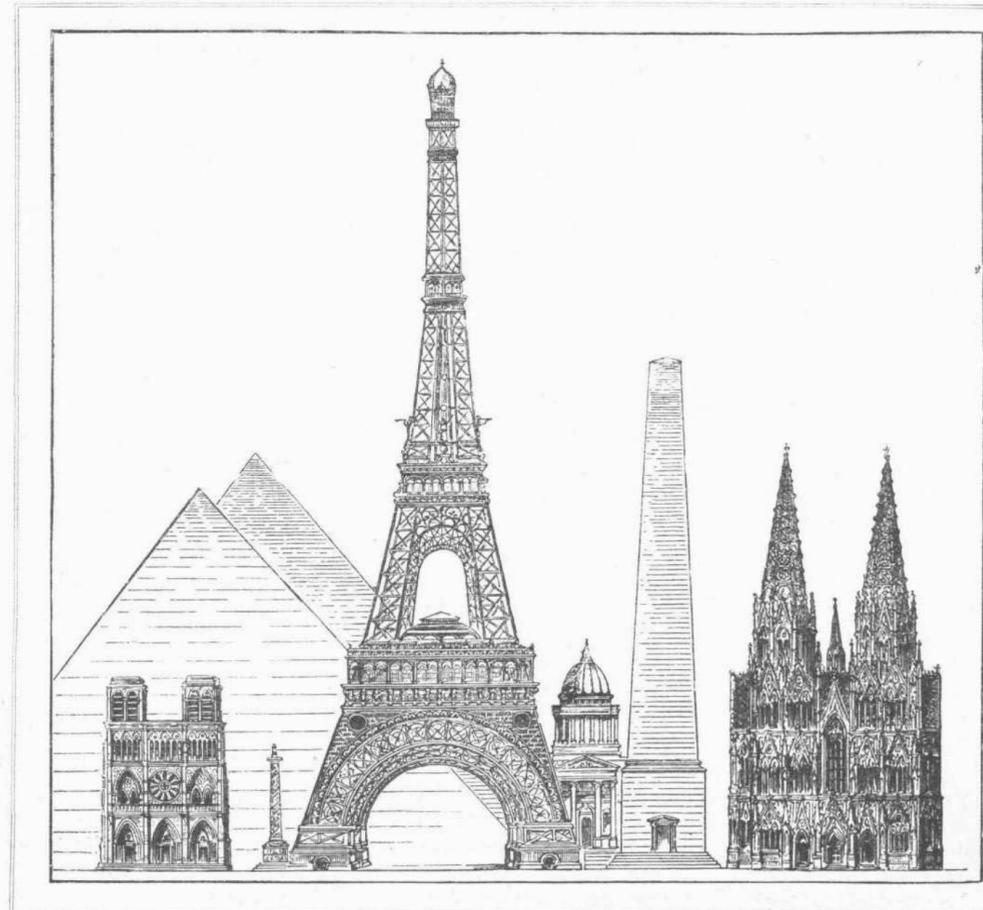
Ὁ πληθυσμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἀλβανί ἀνέρχε- ται εἰς 220 χιλιάδας ψυχῶν. Οἱ κάτοικοι οὗτοι ἀνήκουσιν εἰς διαφόρους φυλάς, ὧν ὁμῶς προε- ζάρχει ἡ μαλαική, διὸ καὶ τὸ χρώμα τοῦ δερ- ματος, τὸ ἀνάστημα καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου ἔχουσι μεγάλην ποικίλιαν. Οἱ ἐγγύρωι τῆς ἐπαρχίας ταύτης λέγονται bicols: ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῶν νεότητι, ἄνδρες καὶ γυναῖ- κες, προνίζουσι τοὺς ἐμπροσθίους ὀδόντας τῆς ἄνω σιαγόνας. Ὁ ἀκρωτηριασμὸς οὗτος ἐν ἀρ- χῇ ἐπιφέρει πόνον δριμύν βαθμηδὸν ὁμῶς συνει- θίζεται καὶ ἡ χεῖρ τῶν ἡρωτηριασμένων τού- των ὀδόντων οὐδόλως παρεμποδίζεται. Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ ἐπικρατεῖ σχεδὸν ἐνδημικὴ ἡ ἡμικρανία, ἣν πολεμοῦσι διὰ σφιγκτῆς περιδέ- σεως τῆς κεφαλῆς καὶ διὰ ἰσχυρᾶς συσφίξεως τοῦ δέρματος τοῦ τραχήλου μεταξύ τῶν τριῶν δακτύλων τῆς χειρὸς, εἰς τρόπον ὥστε μετὰ και- ρὸν σχηματίζεται εἰς τὸν τραχήλον ἀηδὴς ἐξόγ- κωσις, μὴ ἐξαλειφομένη, καὶ λαμβάνουσα τὸ σχῆμα κύστεως.

Ἡ πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας εἶναι ἡ πόλις Ἀλβανί, ἀλλ' ἡ κυρία πρωτεύουσα εἶναι ἡ ὀλι- γον ἀπέχουσα πόλις Δαράγα, ὅπου κατοικοῦσιν οἱ ἰσπανοὶ μεγαλέμποροι καὶ τελούνται σπου- δαιόταται πανηγύρεις. Ἡ πόλις Δαράγα κατε-

(*) Ἡ λέξις remontados σημαίνει τοὺς καταφυγόντας εἰς τὰ ὄρη καὶ τὰ δάση. Ἀποδίδεται δὲ καὶ εἰς ἀν-θρώπους καὶ εἰς ζῶα.

Τὸ ἡφαιστειὸν Μαυῶν ἐν Ἀλβανί τῶν Φιλιππίνων.

Αἱ πυραμίδες. Ἡ στήλη Βανδώμης. Ὁ Ἄρ. Πύργος ἐν Ἐΐφελ. Ἡ στήλη τοῦ Βασιγκτόνος. Ὁ ναὸς τῆς Κολωνίας.

Ὁ πύργος τοῦ Ἐΐφελ ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ὑψηλότερα οἰκοδομήματα τοῦ κόσμου.

στράφη σχεδὸν ἐξ ολοκλήρου ἐν ἔτη 1814 ὑπὸ
 μεγάλης ἐκρήξεως τοῦ Μαυρίου, ἔκτοτε ἐκτίσθη
 ἐκ νέου μεγαλοπεπεστέρα. Ὁραία εἶναι ἡ πλα-
 τεῖα τῆς ἀγορᾶς, περικυκλωμένη ὑπὸ μαγαζείων
 καὶ παρπηγμάτων. Αἱ ἀγοραὶ καὶ πωλήσεις
 ἐν τῇ ἀγορᾷ γίνονται συνήθως τὴν νύκτα εἰς τὸ
 φῶς θαλάσσης. Τὸ κυριώτερον ἐμπόρευμα εἶναι τὸ
 ἀβακῆ, λίθιν φυόμενον εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη. Βα-
 ρεῖαι ἀμαξῶν σφύρονται ὑπὸ βουδάλων μεταφέ-
 ρουσι τὸ προϊόν τοῦτο ἐκ τῶν περιχώρων καὶ
 σταθμεύουσιν ἐνώπιον τῶν ἀποθηκῶν τῶν πλουσί-
 ων ἐμπόρων· οἱ πτωχότεροι τῶν γεωργῶν φέρουσιν
 ἐπ' ὤμου τὸ προϊόν των, ἀποθέτουσιν αὐτὸ ἐν
 μέσῳ τῆς ἀγορᾶς καὶ ἀναμένουσι τοὺς ἀγορα-
 στὰς. Ἀγοραστὰ καὶ πωλητὰ ἀνήκουσιν ὡς
 εἰς τὸ πλεῖστον εἰς τὸ ἀσθενέστερον φύλον, τὸ
 ὅποιον ὄμως ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ εἶναι τὸ ἰσχυ-
 ρότερον, διότι ὅλαι αἱ συναλλαγαί, ὅλαι αἱ
 σπουδαιότεραι ἐπιχειρήσεις διεξάγονται ὑπὸ τῶν
 γυναικῶν· οἱ ἄνδρες περιορίζονται εἰς τὸ πρό-
 σωπον ἀρίστητος συζύγου, καὶ εἶναι εὐχαριστη-
 μένοι μετ' αὐτὴν τὴν ταύτην. Ἐς ἐκ τῆς πα-
 ρουσίας τῶσαν γυναικῶν ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς
 ἀγορᾶς ἡ συρροὴ τῶν νέων ἀνδρῶν ἐκεῖ εἶναι
 μεγάλη, καὶ βλέμματα ἀνταλλάσσονται πολυσή-
 μαντα. Μ' ἐβεβαίωσαν ὅτι, ἐν οὐδενὶ τόπῳ αἱ
 ἐρωτικαὶ συνεντεύξεις εἶναι τόσον ζῆφρᾳ καὶ
 συνήθει ὅσον ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς σχεδὸν ἀγνώ-
 στου ταύτης πρωτεύουσας.

Περὶ τὸ ἑσπέρας, καθ' ἣν στιγμὴν ἄρχεται
 ἡ κίνησις ἐν τῇ ἀγορᾷ, τελοῦνται συνήθως καὶ
 αἱ κηδεαί. Ἐν τῇ ὥρα ταύτῃ ἡ χώρα, ἐν μέσῳ
 τῆς τσοῦτον πυκνῆς φρεσίας, ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας
 τοῦ ἡλίου τοῦτου ὅστις ἀφθόμως ἀναπτύσσει πά-
 σος τὰς μορφαὶ τῆς ζωῆς, φαίνεται ὅτι, καὶ αὐ-
 τὸς ὁ θάνατος ἀπόλλυται τὴν φρικτὴν του. Αἱ κη-
 δεαὶ συνοδεύονται πάντοτε ὑπὸ συμπόσιων καὶ
 ἐν ὅσῃ ἐορτῇ, ἰδίως ὅταν οἱ κηδεύμενοι εἶναι
 νήπια.

Ἐχει ὄμως καὶ ἡ πόλις Δαρράγα, ὡς ὅλαι αἱ
 ἄλλαι πόλεις τῶν Φιλιππίνων τοὺς ψυχροὺς αὐτῆς
 κατοίκους, τοὺς ἐσκεμμένους καὶ ὑπομονητικούς.
 Εἶναι οὗτοι οἱ Σῖναι, ὧν ὁ θετικὸς χαρακτήρ
 οὐκ ὀλίγον συντείνει εἰς τὴν ταχεῖαν αὐτῶν προ-
 αγωγὴν. Πλεῖστοι ὅσοι Σῖναι ἐν Δαρράγᾳ εἶναι
 ἐμποροὶ πλουσιώτατοι. Ἡ ταχεῖα αὐτῶν προ-
 αγωγὴ ὀφείλεται μὲν εἰς τὸν χαρακτῆρά των, ἀλλ'
 ὀφείλεται καὶ εἰς εἶδος φραγμασωνισμού, ὅστις
 συνδέει τοὺς εἰς τὰς Φιλιππῖνας ἐρχομένους κα-
 τοίκους τοῦ Οὐρανίου Κράτους. Δὲν ἔρχεται Σῖ-
 νης ἐν Μανίλλᾳ, ὅστις νὰ μὴ φέρῃ μίαν ἢ καὶ
 πλείονας συστατικὰς ἐπιστολάς πρὸς πλουσί-
 οὺς συμπατριώτας του. Προσθετοὶν εἰς τοῦτο
 καὶ τὸ πονηρὸν καὶ διαρατικὸν τοῦ χαρακτῆρός
 των καὶ ἡ ἐξοχος εἰς τὸ ἐμπόριον εὐφυΐα των.

Μεταξὺ τῶν πλουσίων Σινῶν τῆς Δαρράγας
 μίαν τῶν πρώτων θέσεων κατέχει ὁ ἐμπορος
 Νάρκισσος, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν εἰσῆχθημεν
 παρὰ τοῦ δικαιοῦ τῆς ἐπαρχίας Ἀλβέρτ
 Γουέρρ. Ἡ οἰκία τοῦ Νάρκισσου εἶναι εὐρύχω-
 ρος καὶ καθαρωτάτη· εἰς τὸ ἰσόγειον πάτωμα
 κεῖνται τὰ μαγαζεῖα καὶ αἱ ἀποθήκαι· ἄνωθεν
 δὲ τοῦ πατώματος τοῦτου ὑψοῦται δεύτερον πά-
 τωμα, τὸ ὅποιον εἶναι διεσκευασμένον μετὰ πολ-
 λῆς πολυτελείας καὶ κατὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ τό-
 που. Εὐρεῖα κλιμαξὶ ξυλίνῃ ἀγει πρὸς τὸ ἄνω

τοῦτο πάτωμα, ἐν ᾧ εὐρίσκειται ἡ μεγάλη αἰ-
 θουσα τῆς ὑποδοχῆς καὶ τὸ εὐρύτατον ἐστιατό-
 ριον.

Ἡτύχησάμεν νὰ παρερθεθῶμεν εἰς τὴν ἐσπε-
 ρίδα, ἣν ἔδωκεν ὁ πλούσιος οὗτος Σῖνης ἐπὶ τῇ
 ἐθνικῇ τοῦ Οὐρανίου Κράτους ἐορτῇ. Ὁ Νάρκισ-
 σος καὶ οἱ συνεταῖροι αὐτοῦ περιέμενον ἡμᾶς εἰς
 τὴν ἄκραν τῆς κλίμακος ἐν μεγάλῃ στολῇ,
 δηλ. μετ' αὐτῶν πλεξυδῶνα καταβισμμένην καὶ με-
 τ' αὐτῶν πεσίσταν ὑπὸ μάλλον ὡς σημείον ὅτι ἦσαν
 οἱ ξενίζοντες ἡμᾶς. Ἡ κινεζικὴ ἔθιμοταξία ἀ-
 παγορεύει εἰς τὰς γυναικῆς τῆς οἰκογενείας νὰ
 ἴδωσι τοὺς ξένους· ἀλλ' ὁ Νάρκισσος εἶχε προ-
 καλέσει καὶ ἄλλας Κυρίας ἐμπόρων, αἰτινες
 ἦσαν συνθηροισμένοι ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ, καὶ
 εἰς ἃς μᾶς ἐπετραπὴ νὰ προσβῶμεν τὰ σεβᾶ-
 σματὰ μας. (Ἦρα τὴν εἰκόνα). Τὸ γεῦμα ἦτο
 πλουσιώτατον, ἡ τράπεζα ἀπῆστραπτεν ἀπὸ
 τῶν ἀργυρῶν καὶ ὑελίνων σκευῶν· ἄφρονος ἦτο
 ὁ καμπανίτης. Τὰ φαγητὰ, τὰ ὅποια ἰδίως διη-
 γειρον τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν συνδιατυμῶνων,
 τὰ ὅποια ὄμως ἡμεῖς δὲν εὐρομεν τόσον νόστιμα,
 ἦσαν ὀρεκτὰ χελιδόνων, ὡςτὶ νέων ποντικῶν ἐν
 πυκτῇ καὶ τεμαχίᾳ ὄφως βράκ ἐν παχεῖ τινὶ
 περιχλωματῇ (σάλτσᾳ). Ἐδοκίμασάμεν νὰ ὑπερ-
 νικήσωμεν τὴν ἀηδίαν τῶν τοιοῦτων φαγητῶν,
 ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώσαμεν, καὶ ὁ Νάρκισσος
 προιδὼν τοῦτο διέταξε καὶ περιβήσαν ἡμῖν χοι-
 ρομήριον ἄριστα ἡτοιμασμένον, σοκολάταν καὶ
 ἄλλα εὐρωπαϊκὰ φαγητὰ, τὰ ὅποια κατεβρο-
 χήσαμεν μετ' αὐτῶν ἐξαιρετικῶν καμπανίτην. Μετὰ
 τὸ γεῦμα μᾶς ἔδωκεν ἐντόπια σιγάρα, τὰ ὅποια
 δὲν ἦσαν κατ' οὐδὲν ὑποδέεστερα τῶν τῆς Ἀ-
 βάνης. Ἐν τῷ μετὰξὺ ὁ ὄρχηστρα, ἦτις κα-
 θ' ὅλον τὸ γεῦμα ἐπαίζεν εἰς τὸ κάτω πάτωμα,
 μετεκομίσθη εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσας, καὶ
 ὁ χορὸς ἤρξατο. Οἱ διάφοροι, χοροὶ εἰς οὗς ἔλα-
 θον μέρος μετὰ πολλοῦ ζήλου αἱ προσκεκλημέ-
 ναι κυραὶ, ἦσαν ὁ ἀρχαγωνικὸς χορὸς καὶ ὁ
 βαλσμῶς, καὶ ἕτερος χορὸς Rabanera καλοῦ-
 μένος, ὅστις εἶναι καὶ ὁ πάντων καταλληλότε-
 ρος διὰ τὸ κλίμα τῶν μερῶν ἐκεῖνων.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΔΙΑΤΙ ΔΕΝ ΗΜΕΘΑ ΕΥΤΥΧΕΙΣ.
 Κοινωνιολογικὴ μελέτη
 τῆς ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ
 [Συνεχὴς καὶ τῆς.]

Σ'.

*Ὅτι οἱ ἰσχυροὶ εἰσὶν αἰώνιος ἄθλιος καὶ κακοδαίμων.—
 Τὸ ὑπὲρ τῶν ἄλλων πάσχειν ὡς ὄρος τῆς ἰδίας ἐκείνου
 εὐτυχίας. — Ἄνευ τοῦ ἐν ἡμῖν πυρὸς τῆς ἀγάπης ὁ
 ἔσωτερικὸς κόσμος νεκρὸς καὶ ἄψυχος.— Συμπέρασμα.
 — Ὅτι ἡ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ τελειότης ἀσφαλτίζει
 μείζονα εὐτυχίαν.—

Καὶ γνωρίζετε ποῖοι κατ' ἐξοχὴν ὑπόκεινται
 πλείωτον εἰς τὰ θειὰ καὶ τὰς βασιάνους τῆς
 ζωῆς ἀδυνατοῦντες νὰ ἀντιπαλαίωσι κατ' αὐ-
 τῶν; Παρετήρησατε ἄρα γε μετ' ἐπιστάσεως ὁ-
 ποῖοι κυρίως εἰσὶν οἱ παραδιδόμενοι εἰς πᾶσαν
 κακὴν προδιάθεσιν, δυστυχεῖς πράγματι καὶ ἄ-
 ξιοι οἰκτιρμοῦ, ἀπολέσαντες ἐσσεὶ τὸ γόνυ

**Ο ΔΙΩΓΜΟΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
 ΕΠΙ ΝΕΡΩΝΟΣ**
 (μετὰ εἰκόνας.)

δα, τὴν ἀνθρωπότητα· εἶνε τὸ ἀπόρρητον ἐλα-
 τήριον ὅπερ κινεῖ ἡμᾶς εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἀγα-
 θοῦ, τουτέστι τῆς εὐτυχίας ἡμῶν. Δι' αὐτῆς
 ἐπεκτείνουμεν τὰ ὅρια καὶ τὰς πηγὰς τῆς χαρᾶς,
 διότι συμμετέχουμεν διὰ τῆς ἰδίας ἡμῶν καρδίας
 πάσης χαρᾶς καὶ εὐτυχίας τῶν ὄσων ἀγαπῶμεν
 καὶ πρὸς οὗς στρέφεται ἡ μέριμνα, τὸ καθῆκον
 καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν. Καὶ ὅταν ἀκόμη
 πονῶμεν καὶ πάσχωμεν διὰ τὰ παθήματα τῶν
 ἄλλων, καὶ ἀν ἀκόμη ἀντηχοῦσιν ὁ ὀλολυγμὸς
 καὶ ἡ κραυγὴ τῆς ξένης δυστυχίας ἐν τῇ ψυχῇ
 ἡμῶν, καὶ πάλιν οὕτω, συμπάσχοντες καὶ συμ-
 πουνότες αἰσθανόμεθα ἀνεξήγητόν τινα καὶ ὑψί-
 στην ἠδονὴν, τὴν ἱερὰν ἠδονὴν τοῦ ὑπὲρ τῶν ἄλ-
 λων πάσχειν, ἣν ἐδοκίμασεν ἡ μεγάλη ψυχὴ τοῦ
 Σωτῆρος ὁπόταν ἀνήρχετο εἰς τὸν Γολγοθᾶ φέρ-
 ρων τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου ὑπὲρ τῆς ἀνθρω-
 πότητος. Ἄς ἐρευνήσῃ ἑαυτοὺς αὐτῶν, ἄς συγ-
 κινῶσιν πρὸς στιγμὴν τὰς ἀναμνήσεις καὶ
 ἐντυπώσεις τοῦ παρελθόντος, ἄς ἀναπολήσῃ τὰς
 ὀρασιώτερας ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτοῦ καὶ ἄς δι-
 μολογήσῃ εὐλαχρῶς ἀν δὲν ἠσθάνθη τὴν γλυ-
 κύτεραν εὐδαιμονίαν τότε πρὸ πάντων, ὁπόταν
 ἠδυνήθη νὰ ἐπιτελέσῃ γενναίαν τινὰ πράξιν, νὰ
 παραψυθῆσῃ ἕνα πάσχοντα, νὰ σώσῃ πάση θυ-
 σίᾳ δυστυχῆ ἀηλιτισμένον, νὰ ἀποθῆ πρόξενος
 εὐτυχίας εἰς τοὺς οἰκείους ἢ τοὺς φίλους αὐτοῦ, νὰ
 ἀποδώσῃ δικαιοσύνην εἰς ἀναξιοπαθόντα, νὰ
 φανῆ εὐεργετὴς διὰ τῶν ἰδίων ἀγώνων καὶ μόχ-
 θων, εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς τὸ ἔθνος, εἰς τὴν ἀνθρω-
 πότητα.

Διὰ τῶν μέχρις οὗδε ἀτάκτως ἐκτεθεισῶν ὑμῖν
 κἀψέων, αἰτινες εἰσὶ μαλλον ἰδίως ἀκόμη τῆς πα-
 ρατηρήσεως ἐξαγομένον ἐκ τοῦ κατ' ἐκείνου βίου,
 δὲν ἀξίω βεβαίως ὅτι ἐξήντησα ὑμ' ὅλας τὰς
 ἐσώψεις τὸ ζήτημα τῆς ἀνθρωπίνης εὐτυχίας,
 περὶ ἧς ἄλλως τε οὐδ' ὁ νεώτερος πολιτισμὸς ἐξή-
 νεγκε τὴν τελευταίαν αὐτοῦ λέξιν, οὐδὲ νομίζω
 ὅτι, ἐνωτισθέντες τῶν ὀλίγων ἐνταῦθα λόγων μου,
 θέλετε ἀπέλθῃ ἐπαναπεπαυμένον πλέον ἐπὶ τῇ
 πεποιθήσει ὅτι αἴριον θέλει κρούσει τὴν θύραν ἐ-
 νὸς ἐκείνου ἡμῶν ἡ ὄνειροπολουμένη εὐδαιμονία.
 Τὸ ἐπ' ἐμοὶ ἠρκέσθη εἰς τὰ γενικά στοιχεῖα τοῦ
 ζητήματος, φειδόμενος τοῦ χρόνου καὶ τῆς ὑπο-
 μονῆς ἡμῶν. Συγκεκριατικῶν ὄμως τὰ μέχρις οὗδε
 εἰρημένα ἀπευθύνουμαι εἰς τὴν λογικὴν καὶ τὴν
 συνειδητὴν πάντων καὶ ἐρωτῶ ὑμᾶς· ἐὰν ἡ ζωὴ
 τοῦ ἀνθρώπου συνοψίζεται εἰς τὰς τρεῖς αὐτὰς
 ἐννοίας· βούλησις, δράσις καὶ ἀγάπη, δι' ὧν
 ἐπιτυγχάνεται ἡ γνώσις καὶ ἀπόλαυσις τοῦ ἀγα-
 θοῦ, καὶ ἄν πρὸς διακρίσιν αὐτοῦ ἕκαστος ἀν-
 θρωπος ὀφείλει νὰ ἀναπτύξῃ τὸ αὐτοσυνειδητὸν,
 καὶ τὸ ἐφ' ἐκείνου κράτος, διὰ τῆς ἐπιμόνου μορ-
 φώσεως τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ χαρακτῆρος· ἐάν,
 διὰ τὰς ἡμεῶν εὐτυχεῖς, ἔχωμεν καθῆκον νὰ γί-
 νομεν προηγουμένως ἀγαθοί, ἐνεργητικοί, καὶ
 κύριοι ἡμῶν αὐτῶν, δὲν νομίζετε ὅτι πάντες δυ-
 νάμεθα νὰ ἔχωμεν κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον
 εὐδαιμονίαν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ; ἀφοῦ πάντες
 δυναίμεθα καὶ ὀφείλομεν ἀναποδράστας νὰ ἐπι-
 ζητῶμεν, νὰ σπουδαζώμεν καὶ νὰ ἐπιτελώμεν
 τὸ ἀγαθόν, ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ ἐννοία καὶ ὁ ὄρος
 τῆς εὐτυχίας ἐκλείπεται καθ' ὀλοκληρίαν;

τῆς ἀγάπης τοῦ Πυγμαλῖωνος ὑποκρῦπτει βα-
 θείαν ἐννοίαν. Ἄνευ τοῦ ἐν ἡμῖν μαγικῶν φωτός
 τῆς ἀγάπης ὁ περὶ ἡμᾶς κόσμος εἶνε νεκρὸς καὶ
 σκοτεινός, αἱ καλλοναὶ τῆς φύσεως νεκραὶ καὶ
 ἄψυχοι. Πρέπει νὰ συνειθίσωμεν νὰ ἀγαπῶμεν
 πάν' ὅτι περιβάλλει τὴν ὑπαρξίν ἡμῶν. Μόνον
 τότε θὰ ἀναγνωρίσωμεν πανταχοῦ τὴν Πρόνοιαν
 καὶ θὰ αἰσθανθῶμεν τοὺς πάλμους τῆς παγκο-
 σμίου ζωῆς διὰ τῶν παλμῶν τῆς ἰδίας ἡμῶν καρ-
 δίας. Ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀγαπῶντος, ὡσεὶ ἐπὶ κα-
 θαρᾶς καὶ διαφανοῦς κρυστάλλου, ἀντικατοπτρί-
 ζονται πάσαι αἱ καλλοναὶ τοῦ ὑπὸ τὰς αἰσθήσεις
 ἐξωτερικοῦ κόσμου, διότι διὰ τοῦ ἐν ἡμῖν ζωο-
 ποιοῦ πυρὸς τῆς ἀγάπης, τὸ πᾶν προκρίεται φῶς
 χρῶμα, ἀρμονίαν, κάλλος, ἔκφρασιν, θέλγητρον,
 ζωὴν, τὸ πᾶν συγινεῖ καὶ διεγείρει ἐν ἡμῖν τὴν
 πίστιν, τὸν ἐνθουσιασμὸν, τὴν εὐφροσύνην, τὴν
 ἀγάπην πρὸς τὴν ζωὴν. Ὅλα τότε τὰ ἐκτὸς ἡ-
 μῶν, καὶ τοῦ ἄνωθεν τοῦ ἄρωμα, καὶ τῆς ἐλάτης
 ἢ ψέφουρος, καὶ τὸ κελδοῦμα τῶν πτηνῶν, τὸ
 κυανῶν τῆς θαλάσσης, αἱ σκηνογραφίαι τοῦ ὀρί-
 ζοντος, πᾶς ἦχος καὶ χρῶμα, πάσα εἰκόνα καὶ
 ἔκφρασις, πάσα ἀδιόρατος λεπτομέρεια τῆς περὶ
 ἡμᾶς ἀέναντος ἐξελισσομένης καθολικῆς ζωῆς,
 διεγείρεται διὰ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς ἡ-
 μῶν ὅταν ἀγαπῶμεν. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄπειροι κό-
 σμοι τῶν ἠθικῶν διεγέρσεων καὶ τῆς πνευμα-
 τικῆς ζωῆς ἀποκαλύπτονται ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ
 γνωρίζοντος νὰ ἀγαπᾷ. Ἡ ἐλπίς, ἡ ὑπόμονη, ἡ
 ἐγκρατεῖσις, ἡ ἀνεξικακία, ἡ πίστις, ἡ ἡρωϊ-
 σμὸς μόνον ἐν τῇ μεγάλῃ ψυχῇ τοῦ ἀγαπῶντος
 εὐρίσκουσι θέσιν. Τότε εἶνε τις πράξις, δίκαιος, γεν-
 ναῖος, ἀγαθός, προσηλθής· Ὅστις ἀγαπᾷ καὶ ἀρο-
 σιστοῦται οὗτος ἀποκαλύπτει καὶ τὸν εὐγενέστερον
 σκοπὸν τῆς ζωῆς, αἰσθανόμενος ἀνεξάντηλον ἐν
 ἐαυτῷ δυνάμιν δράσεως καὶ βουλήσεως. Ἀντέχει
 κατὰ πάσης τρικυμίας ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἐπανερίσκει
 ἐκαστοτὴ ἀσφαλτὴ λιμένα γαλήνης καὶ χαρᾶς.
 Ἡ θεία ἐκείνη ἠγάπη τοῦ μεγάλου τῆς ἀνθρω-
 πότητος Διδασκάλου, κηρύξαντος ἀνά τοὺς αἰῶ-
 νας καὶ τὸν κόσμον ἅπαντα τὴν ὑπεράτατην ἐν-
 τολὴν τῆς ἀγάπης, δὲν ἀποτελεῖ μόνον ἐν τῇ
 πρώτῃ ἠθικῇ βᾶσει τῆς ἀρετῆς, δὲν εἶνε μόν-
 ον ἐντολὴ πρὸς τὸ καθῆκον, ἀλλὰ περιέχει πλή-
 ρη τὴν ἐννοίαν τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ τοῦ ἀγα-
 πῶντος. Ὁ ἀγαπῶν, ἐνῶ συμβαλλεῖ ὑπὲρ τῆς
 τῶν ἄλλων δημιουργεῖ συγχρόνως εἰς ἐαυτὸν τὴν
 ὀρασιώτεραν εὐδαιμονίαν. Εἶνε ἀκριβῶς ἐκεῖνο ὁ-
 περ διετύπωσεν ὁ Πλάτων ὅτι, ἀναζητοῦντες
 ὑπὲρ τῶν ἄλλων τὸ ἀγαθὸν ἀνευρίσκουμεν τὸ ἡ-
 μέτερον. Τίς δύναται νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἀνεκλάλητον
 ψυχικὴν εὐφροσύνην τῆς μητρὸς παραδεδωμένης
 ψυχῇ καὶ σώματι εἰς τὴν λατρείαν τοῦ τέκνου
 τῆς; Ἀλλὰ καὶ τί ἄλλο εἶνε ἡ μητρικὴ στοργὴ
 εἰμὴ θυσία ἀδαιλιτοῦ, ἀρνήσις τοῦ ἐγώ, συγ-
 χεύουσις τῆς ἰδίας ἀνάγκης καὶ τῆς προσωπι-
 κότητος τῆς μητρὸς πρὸς τὸ τέκνον; Καὶ τίς δὲν
 ἐννοεῖ, δὲν αἰσθάνεται, ὅτι ὅσῳ μείζων ἡ θυσία
 αὕτη τόσο βαθύτερα ἡ ἐξ αὐτῆς ἀγαλλίασις;
 Ἐὰν ἡ ζωὴ οὐδεμίαν ἔχει ἀξίαν καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ
 ἡμῶν συνειδήσει ἄνευ τοῦ πρὸς δράσιν καὶ πα-
 ραγωγὴν ἐνθουσιασμοῦ τί ἄλλο δύναται νὰ ἀ-
 γαρριπίζῃ τὴν φλόγα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τούτου ἀν-
 μὴ ἡ ἀγάπη καὶ τὸ εὐλαβὲς ἐνδιαφέρον πρὸς τοὺς
 οἰκείους, τοὺς φίλους, τὴν κοινωνίαν, τὴν πατρι-

ἀραθέτομεν σήμερον μεγάλην εἰκόνα περι-
 στῶσαν τοὺς διωγμούς καὶ τὰς βασιάνους,
 ὅσας ὑπέστησαν οἱ Χριστιανοὶ ἐπὶ τοῦ αἰμοβό-
 ρου αὐτοκράτορος τῶν Ῥωμαίων Νέρωνος. Ἡ
 εἰκὼν αὕτη εἶναι ἐκφραστικώτατη· ἀρκεῖ νὰ βί-
 ψῃ τις ἐπ' αὐτῆς βλέμμα, ὅπως φαντασθῇ τὰς
 ἀγρίας καὶ φρικτωδῆς σκηνάς, τὰς συμβάσεις ἐν
 Ῥώμῃ κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοκράτορος, οὗ τὸ
 ὄνομα μόνον ἐμποιεῖ ἀπέχθειαν καὶ φρικτὴν.
 Ὁ Νέρων (Λούκιος, Δομίτιος, Κλαύδιος) ἐ-
 γεννήθη ἐν Ῥώμῃ τῷ 37 μετὰ Χριστὸν, εἶχε δὲ
 πατέρα τὸν Δομίτιον Αἰνιδόραρον καὶ μητέρα τὴν
 διαδοχὸν Ἀγριππίνην, θυγατέρα τοῦ ἐνδόξου
 Γερμανικοῦ. Ἡ Ἀγριππίνη χηρεύουσα συνήθε
 δεύτερον γάμον μετὰ τοῦ Κλαυδίου, ὅστις εἶχε
 υἱὸν τὸν Βρεττανικὸν ἐκ πρώτου γάμου. Ἡ Ἀ-
 γριππίνη διὰ τεχνασμάτων καὶ βραδουργῶν κα-
 τῶρθωσε νὰ ὑποσκελίσῃ τοῦ θρόνου τὸν νόμιμον
 διαδοχὸν Βρεττανικὸν καὶ νὰ ἀνακηρύξῃ διαδο-
 χον τὸν υἱὸν αὐτῆς Νέρωνα, ὅστις ἔλαθε συζυγον
 τὴν θυγατέρα τοῦ μητροῦ αὐτοῦ Ὀκταβίαν. Τὴν
 ἀνατροφήν αὐτοῦ ἀνέλαβον δύο ἐξοχοὶ ἄνδρες, ὁ
 στρατιωτικὸς Βουδῆρος καὶ ὁ φιλόσοφος Σενέκας.
 Ἀποθανόντος τοῦ Κλαυδίου ἐν ἔτει 54 ὁ Νέρων
 ἀνηγορεύθη αὐτοκράτωρ. Καὶ ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς
 βασιλείας του ὀδεῖεν ἡ προσποισθῆ χαρα-
 κτῆρα ἦπιν καὶ ἀγαθόν, ἀφῆσας τὴν μητέρα
 του νὰ ἄρχῃ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ. Μετ' ὀλίγον
 ὄμως κατέστη ὄμως καὶ αἰμοβόρος, περιστοι-
 χίσθη ὑπὸ κολάκων καὶ φαυλοβίων, ἀπεμάκρυνε
 τῆς αὐλῆς τὴν μητέρα του καὶ ἐπειδὴ αὕτη ἠπει-
 λησε ν' ἀποδώσῃ τὸν θρόνον εἰς τὸν Βρεττανικὸν
 ἐφόρυσεν αὐτὸν διὰ δηλητηρίου (ἐν ἔτει 55).
 Μετὰ μικρὸν προσποισθῆς συμφιλίωσιν πρὸς τὴν
 Ἀγριππίνην ἐξήτησε νὰ τὴν φονεύσῃ ἐν θαλασ-
 σίᾳ ἐκδρομῇ, ἐπειδὴ ὄμως αὕτη διέφυγε τῶν
 χειρῶν του διέταξε τοὺς ὀπαδοὺς του νὰ τὴν
 φονεύσωσιν (ἐν ἔτει 59). Ἐλευθέρως ἦδ' ὁ Νέρ-
 ωνος ἐπεδόθη εἰς ὅλας τὰς κακὰς αὐτοῦ ὁρμὰς,
 συνεχάλεσε περὶ ἐαυτὸν ἠθοποιούς καὶ διαφόρους
 ἀγύρτας, μετ' ὧν συνευθύμει καὶ ἐπαρουσιάζετο
 ἐπὶ τῆς σκηνῆς, χορεύων καὶ παίζων τὸν αὐλόν.
 Βαρυνθεῖς τὴν σύζυγον τοῦ Ὀκταβίαν ἀπέπεμψεν
 αὕτην καὶ τὴν ἐφόρυσεν, ἀντικατέστησε δὲ αὐτὴν
 διὰ τῆς Ποππαιᾶς, ἣν ἐπίσης ἐθανάτωσε διὰ
 κτυπήματος. Ἐν ἔτει 64 μεγάλην πυρκαϊὰ ἀπέ-
 τέφρωσε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Ῥώμης, καὶ ὁ
 λαὸς ἀπέδωκε τὸν ἐμπρησμὸν εἰς αὐτὸν τὸν Νέρ-
 ωνα. Οὗτος δὲ ἐπέριψε τὴν ἐνοχὴν ἐπὶ τῶν Χρι-
 στιανῶν, οὗς ἀνεξέταστος καὶ αὐθαιρέτως κατε-
 δικάσεν εἰςθάνατον. Οἱ δυστυχιστοὶ ἀνθρωποὶ,
 ὅλας ἄθροι, ἐσύροντο εἰς τὰς πλατείας καὶ εἰς
 τὰς ὁδοὺς καὶ ἐφονεύοντο διὰ τοῦ σκληροτέρου
 τρόπου ὑπὸ τῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος μισθω-
 θέντων δημίων. Πολλοὶ ἐξέπνευσαν ἐν μέσῳ τῶν
 φρικτωδεστέρων βασιάνων ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ Νέρ-
 ωνος, ὅστις παρευρίσκετο ἀπαθῆς καὶ μειδιῶν
 εἰς τὰς ἀπανθρώπους ταύτας σφαγὰς. Τοιαύτην
 σκηνὴν παριστᾷ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν.
 Κατὰ τὸ ἔτος 65 μ. Χρ. ὁ Πείσιων συνώμοσε

Ὁ πρῶτος διωγμὸς τῶν Χριστιανῶν ἐπὶ Νέρωνος.

κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ συνομοσία ἐπροδόθη καὶ ὁ Νέρων διέταξε τὸν θάνατον οὐ μόνον τοῦ Πείσωνος, ἀλλὰ καὶ τοῦ διδασκαλοῦ αὐτοῦ Σενέκα καὶ ἄλλων πολλῶν, οὓς ὑπέθεσε μεμνημένους τὴν συνομοσίαν. Τὸ ἐπόμενον ἔτος (66) μετέβη ὁ αὐτοκράτωρ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπως θαυμασθῆ καὶ ἐκεῖ ὡς μουσικός καὶ ποιητής. Ἡ σπεῖρα τῶν κολλίκων προσέφερεν αὐτῷ κατὰ τὴν περιήγησιν ταύτην 1800 στεφάνους. Ἐν Ἑλλάδι εὐρισκόμενος διέταξε τὴν ἐναρκιν τῶν ἐργασιῶν πρὸς τὸ μὴν τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου, ἐνθα μέχρι σήμερον σώζονται καὶ ἔχνη τῶν τότε γενομένων ἐργῶν. Ἦδη ὁμοίαι συνομοσίαι καὶ στάσεις κατὰ τοῦ τέρατος τούτου διεδέχοντο ἀλλήλας. Ἡ στάσις τοῦ Βίνδεκος (ἐν ἔτει 67) ἀπεσωδῆθη, ἀλλ' ὁ Γάλλος ὑπέβη ἐπιτυχέστερος ἐν Ἰσπανίᾳ (68), καθότι οἱ μὲν Πραιτωριανοὶ ἀνεκέρησαν αὐτὸν αὐτοκράτορα, ἡ δὲ Γερουσία ἐκήρυξε τὸν Νέρωνα ἐχθρὸν τοῦ κράτους. Ἐκπτώτος τοῦ θρόνου, πρόσφυξ, τρέμων ὁ Νέρων κατέφυγεν ἐντὸς σπηλαίου, ὅπου ἐδοκίμασε ν' αὐτοκτονήσῃ δι' ἐγχειρίδιον, ἀλλὰ δὲν ἔσχε τὸ πρὸς τοῦτο θάρρος, μέχρις οὐ ὁ γραμματεὺς αὐτοῦ Ἐπαφρόδιτος ὠδήγησε τὸ ἐγχειρίδιον, δι' οὐ ὁ αἰμοδόρος ἐκέλευε ἡγήμων ἐνρε τὸν θάνατον. Μὲ τὸν Νέρωνα ἔληξεν ἡ δυναστεία τῶν Καισάρων.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΣΚΟΥΔΕΡΗ

Ἱστορικὸν διήγημα.

Μετὰφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ

ὑπὸ τῆς δεσποσύνης

ΛΟΥΚΙΑΣ Μ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐν τῇ δόξῃ Ἀγ. Ὁνωρίου τῶν Παρισίων ἐκεῖτο μικρὰ οἰκία, ἐν ἡ κατώφει ἡ δεσποινίς Μαργαρίτα Σκουδερί, ἡ τοσοῦτον γνωστὴ γενομένη οὐ μόνον διὰ τὰ χαριεστάτα αὐτῆς ποιήματα καὶ διὰ τὴν ἐξοχὸν εὐφυίαν της, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν εὐνοίαν, ἧς ἔχαιρε παρὰ τῷ Λουδοβίκῳ ΙΔ' καὶ τῇ Κυρίᾳ Μαιντενῶν.

Κατὰ τὸ μεσονύκτιον φθινοπωρινῆς τινος νυκτὸς τοῦ ἔτους 1680 ἠκούσθησαν ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ κτύποι ἀλλεπαλλήλοι καὶ κωφοί. Ὁ Βασίλειος, ὅστις ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς δεσποινίδος ἐξετέλει καθήκοντα μαγειροῦ, ὑπρέτου καὶ θυρωροῦ, εἶχε λάθει τὴν ἀδειαν νὰ μεταβῆ εἰς τὸ χωρίον του, ὅπως παρευρεθῆ εἰς τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς του. Φύλαξ ἐπομένως τῆς οἰκίας ἀπέμεινε μόνῃ ἡ Μαρίνα, ἡ θαλαμηπόλος.

Αὕτη ἀκούσασα τοὺς ἐπανειλημμένους κτύπους ἤρξατο σκεπτομένη ὅτι, ἀπόντος τοῦ Βασιλέως, ἔμεινε μόνῃ μετὰ τῆς Κυρίας της, ἀνευ ἄλλης βοηθείας καὶ παράστα δὲ τὰ κακουρήματα, φόνοι, ληστείαι, βῆξις, ὅσα διεπράττοντο τότε ἐν Παρισίῳ, ἐπέβησαν εἰς τὸν νοῦν της, ὥστε μετ' οὐ πολλὸ πεποιδότως πλέον ἐπίστευεν, ὅτι συμμορία τις ληστῶν, πληροφορηθεῖσα περὶ τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐρημίας, ἤλθεν ὅπως ἐκτελέσῃ κακοὺς κατὰ τῆς Κυρίας της σκοπούς.

Ἀκίνητος καὶ ἔντρομος μένουσα ἐν τῷ κοιτῶνί της ἡ Μαρίνα κατηράτο ἐνδομύχως καὶ τὸν Βασίλειον καὶ τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς του.

Ἐν τοσοῦτῳ οἱ κτύποι δὲν ἔπαυον, καὶ συνεχῶς δυντο μάλιστα καὶ διὰ τῆς ἐξῆς κραυγῆς:

— Ἄνοιξτε λοιπόν, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀνοιξτε!

Ἡ Μαρίνα πεφοβισμένη ἔλαθε φανὸν καὶ ἔδραμε πρὸς τὸ θύρον πάτωμα, ὅθεν ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τοῦ κρᾶζοντος.

— Πρὸς Θεοῦ! ἀνοιξτε τέλος πάντων!

Ἐνόησε δὲ τότε ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἦναι ληστής, καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὴν:

— Τίς οἶδεν, ἀν δὲν ἦναι καταδικωμένους τις ζητῶν ἄσυλον παρὰ τῇ Κυρίᾳ μου, ἧτις πάντοτε προθύμως προσφέρει τὴν συνδρομὴν της. Ἄλλὰ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, ἄς ἡμεθεα προνοητικοί.

Καὶ ἀνοίξασα παράθυρον ἀνέκραξε προσπαθοῦσα νὰ δώσῃ πρὸς τὴν φωνὴν της ἐντασιν γενναίαν καὶ ἀνδρικήν:

— Ποίος εἶναι ἐκεῖ, ποῦ κτυπᾷ τέτοια ὄρα καὶ ζυπνᾷ τὸν κόσμον;

ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν τῆς σελήνης φῶς, τὸ ὑπὸ νεφῶν σκιαζόμενον, κατάρθωσε νὰ διακρίνῃ ἄνθρωπον περιτετυλιγμένον ἐντὸς μεγάλου μανδύου, καὶ φοροῦντα πῖλον ἐπιτοικιάζοντα τὸ πρόσωπόν του μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν.

Τότε μετ' ἐντονωτέρας φωνῆς ἤρξατο κρᾶζουσα ὅπως ἀκουσθῆ παρ' αὐτοῦ:

— Βασίλει, Γιάννη, Κώστα, σηκωθῆτε καὶ τρέξετε νὰ ἰδῆτε ποίος μασκαρᾶς θέλει νὰ πατήσῃ τὸ σπῆτί μας.

Πλὴν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠκούσθη φωνὴ γλυκεῖα καὶ σχεδὸν παρακλητικὴ, λέγουσα:

— Ἄχ! Μαρίνα μου, δὲν με γελᾶς; πολὺ καλὰ γνωρίζω ὅτι σὸ σπῆτι εἶσαι μόνῃ με τὴν κυρίαν σου, ἀφ' οὐ ὁ Βασίλειος εἶναι μὲ ἀδειαν εἰς τὸ χωρίο γιὰ τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς σου. Ἄνοιξέ με λοιπὸν καὶ μὴ φοβείσαι, διότι πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ βυλιήσω ἀμέσως με τὴν κυρίαν σου.

— Πῶς φαντάζεσαι, εἶπεν ἡ Μαρίνα, ὅτι ἡ κυρία μου θὰ δεχθῆ αὐτὴν τὴν ὥραν; Πρέπει νὰ ἦσσι τρελλοὺς νὰ νομίζῃς ὅτι θὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸν πρῶτον καὶ γλυκὺν της ὕπνον, ὅστις τόσον τῆς εἶναι ἀναγκαῖος εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν.

— Μὴ σε μέλει, καὶ ἐγὼ ζέω, ὅτι ἡ κυρία σου ἀφ' οὐ ἔγραψε πολὺ διὰ τὸ μυθιστόρημά της, τὸ ὅποιον ὀνομάζει «Κλειδίον», τῶρα κατὰ γίνεται ν' ἀντιγράψῃ στίχους, τοὺς ὁποίους θ' ἀναγνώσῃ αὐρίον εἰς τὴν μαρκησίαν Μαιντενῶν. Μόνον σὲ παρακαλῶ, Μαρίνα, νὰ μὲ λυπηθῆς καὶ νὰ μ' ἀνοιξῆ, γιὰτὶ πρὸκειται νὰ σώσῃς μίαν ψυχὴν ἀπὸ τὴν καταστροφὴν. Ναί, ἡ ἐλευθερία, ἡ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου κρέμεται ἀπὸ αὐτὴν τὴν στιγμὴν καὶ πρέπει νὰ ἐξηγηθῶ εἰς τὴν κυρίαν σου. Συλλογίσου ὅτι εἰς ὅλην της τὴν ζωὴν θὰ ἦναι θυμωμένη μαζὺ σου καὶ ποτὲ δὲν θὰ σὲ συγχωρήσῃ ὅτι χωρὶς λόγον καὶ ἀπὸ πείσμα ἐδίωξες ἀπὸ τὴν θύραν της δυστυχῆ ἄνθρωπον, ὅστις ἐζήτηε νὰ τὴν σώσῃ.

— Ἄλλὰ πρὸς τί νὰ θέλῃς σὲ τέτοια μιά ὥρα νὰ βυλιήσῃς με τὴν Κυρίαν μου; Καθίκεν ἡ ἡμέρα; Ἔλα αὐρίον εἰς ὥραν κατὰλληλον καὶ πῆς ὅτι, ἔχεις νὰ πῆς.

— Νομίζεις, ἀπήτησεν ὁ ἄλλος, ὅτι ὅταν ἡ κακὴ τύχη κτυπᾷ τὸν δυστυχῆ φροντίζει περὶ

τῆς ὥρας καὶ τῆς στιγμῆς; Εἶναι δικαίον ν' ἀναβληθῆ ἡ βοήθεια, ὅταν ἀκόμη ὑπάρχῃ μικρὰ ἐλπίς σωτηρίας; Ἄνοιξτε τὴν θύραν καὶ μὴ φοβηθῆς τίποτε ἀπὸ ἓνα δυστυχῆ, ὁ ὁποῖος ἐγκαταλειφθεὶς ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον ἔρχεται διωκόμενος ἀπὸ τὴν κακὴν του μοῖραν νὰ ζητήσῃ ἔλεος ἀπὸ τὴν κυρίαν σου εἰς αὐτὸν τὸν κίνδυνον.

Ἡ Μαρίνα ἤκουσε τὸν ἄνθρωπον στεναχίζοντα ἀπὸ βᾶθους καρδίας πρὸς τοὺς τοὺς καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ γλυκεῖα καὶ συμπληθητικὴ ὡς νέου ἀνθρώπου εἰσίδου ἐν τῷ ἐνδρόμῳ τῆς καρδίας, διεγείρασα τὸν οἶκτον. Διὸ καὶ ἐνδύσασα ἀνευ περαιτέρω σκέψεως ἔστρεψε τὴν κλειδα. Ἀλλὰ μόλις ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἰδοὺ ἠρμητικῶς εἰσέρχεται ὁ ἐν τῷ μανδύῳ περιτετυλιγμένος ἀνακράζων:

— Ὁδήγησέ με πρὸς τὴν κυρίαν σου!

Τεταραγμένη ὤφισε τότε ἡ Μαρίνα τὸν φανὸν καὶ ἡ λάμψις αὐτοῦ ἐφότισε πρόσωπον νεκρικῆς ὀχρότητος, καὶ μικροῦ δειν ἐξέπνεεν ἐκ τοῦ τρώμου, ὅτε ὁ ἄγνωστος ἀνατινάξας τὸν μανδύον του ἔβλεπε τὴν χεῖρα εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους καὶ μετὰ βλέμματος ἄγριος σπινθηροβόλουντος ἠτένισεν αὐτὴν καὶ ἀνέκραξε πάλιν:

— Σὲ λέγω, πῶς θέλω νὰ ἰδῶ τὴν κυρίαν σου.

Ἡ Μαρίνα ἔβλεπε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της τὴν κυρίαν της τρέχουσαν τὸν ἔσχατον κίνδυνον, καὶ παράστα ἐξηγέρθησαν ἐν ἑαυτῇ πάντα τὰ εὐγνώμονα αἰσθήματα, ἄτινα ἔστρεψε πρὸς ἐκείνην, ἧτις πάντοτε τῇ εἶχε δεῖξει μητρικὴν στοργὴν. Δι' ἐνὸς ἰκμάτος ἔβλεψε παράστα ἰσχυρῶς τὴν θύραν τοῦ δωματίου της, ἣν εἶχεν ἀφήσει ἀνοιχτὴν καὶ προχωρήσασα βήματα τινα ὠμίλησεν ἐντόμως καὶ θαρραλέως:

— Ἡ αἰσχρὰ αὕτη συμπεριφορὰ σου δὲν συμφωνεῖ με τὸ παρακλητικὸν ὕφος, τὸ ὁποῖον εἶχες ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκίαν καὶ βλέπω ὅτι ἄδικα σ' ἐλυπήθην· ἀλλὰ σὲ λέγω ὅτι τὴν κυρίαν μου αὐτὴν τὴν ὥραν οὕτε θὰ ἰδῆς οὕτε θὰ βυλιήσῃς. Ἐὰν δὲν ἔχῃς κίρκους σκοπούς καὶ ἧσαι τίμιος ἄνθρωπος καὶ δὲν φοβείσαι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἔλα αὐρίον τὸ πρῶτ' νὰ εἰπῆς τί θέλεις καὶ τώρα—ἔξω ἀπ' ἐδῶ!

Ὁ ἄγνωστος ἀναστεναχθῆς ἔριψεν ἐκ νέου φρικῶδες βλέμμα ἐπὶ τῆς Μαρίνας κρατῶν πάντοτε τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους. Ἄλλ' ἐκείνη τότε μετὰ παραδειγματικῆς γενναιότητος στηριχθεῖσα ἐπὶ τῆς θύρας, ἣν αὐτὸς ἔπρεπε νὰ διαβῆ ὅπως εὐχάρις εἰς τὸ δωματίον τῆς κυρίας της, τὸν ἠτένισε τολμηρῶς ἐν ᾧ αὐτὸς ἀπειλητικῶς ἐπέμεινε νὰ ἰδῆ τὴν κυρίαν του.

— Κᾶμε ὅτι θέλεις, τῷ εἶπε, δὲν ὑποχωρῶ καὶ ἀν' ἀρέθῃ φόνουσέ με, ἀλλὰ σκέψου ὅτι καὶ σὺ θὰ εὐρῆς τὴν τιμωρίαν σου ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Γρέβης (*), ἢ μὲ ἀλλοὺς ἀθλίους συντρόφους σου.

— Ἔχεις δικαίον νὰ λέγῃς αὐτὰ, Μαρίνα, ἀφ' οὐ μὲ βλέπεις ὠπλισμένον ὡς ληστὴν καὶ δολοφόνον, ἀλλ' οἱ σύντροφοί μου δὲν ἐδικαίωσαν ἀκόμη.

Καὶ ῥίπτων βλέμμα αἰμοθύρον ἐπὶ τῆς σχεδὸν λιποθύμου γυναικὸς ὤφισε τὴν μάχαιραν.

(*) Ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Γρέβης ἐξετελοῦντο τότε αἱ κεφαλικάί παιναί.

— Θεὸς μου! ἀνεβόησεν ἡ θλίξις, ἀναμείνουσα τὸν θάνατον.

Ἄλλ' ἀκρίτως κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠκούσθη ἐν τῇ ἰδίῳ καλπισμῶς πολλῶν ἴππων.

— Περιπολία! Βοήθεια! Βοήθεια! ἀνέκραξεν ἡ Μαρίνα.

— Ἀθλίξις γυναικί! θέλεις τὴν καταστροφὴν μου; Ὅλα ἐτελείωσαν τώρα. Ἰδοὺ λάβε, δόσε αὐτὸ εἰς τὴν κυρίαν σου καὶ αὐρίον ἀκόμη νὰ θέλῃς.

Καὶ λέγων ταῦτα ταπεινῆ τῇ φωνῇ ἔδρασε τὸ φῶς, ὅπερ αὐτὴ ἐκράτει καὶ ἔριψε βίαιως εἰς τὰς χεῖρας της μικρὰν πυξίδα λέγων ἐν ᾧ ἔφευγε δρομικῶς.

— Ἄν θέλῃς νὰ σώσῃς τὴν ψυχὴν σου δόσε αὐτὸ εἰς τὴν κυρίαν σου.

Ἡ Μαρίνα ἧτις ἐκεῖτο σχεδὸν λιποθύμος ἐπὶ τοῦ πατώματος ἠγέρθη καὶ ἐν τῷ ψηλαφητῷ σκοτεινῷ μετὰ κόπου κατάρθωσε νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ δωματίου της, ὅπου ἔριψθη ἐπὶ τοῦ πρώτου τυχόντος καθίσματος μὴ δυναμένη οὔτε λέξιν νὰ προσφέρῃ. Ἦκουσε τότε ὅτι ἐστρέφετο ἡ κλειδί, ἣν εἶχεν ἀφήσει ἐπὶ τῆς μεγάλης θύρας. Ἡ οἰκία ἐκλείσθη καὶ βήματα στερεὰ ἠκούσθησαν διευθυνόμενα πρὸς τὸ δωματίον της. Μένουσα ἀκίνητος καὶ ἀδυνατοῦσα νὰ κάμῃ κἂν βῆμα περιέμεινε τὸ οἶκτον αὐτῆς τέλος. Ἄλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπλήξις της, ὅτε ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς μικροῦ φανοῦ ἀνεγνώρισεν τὸν καλὸν Βασίλειον, ὅστις ἐφαίνετο νεαρὸς ἄτακτος τὴν ὄψιν.

— Ἄχ! τί φόβος! τί τρόμος! Ἄν ἀγαπᾷς τὸν Θεόν, πῆς μου Μαρίνα, τί ἔπρεξε ἐδῶ; Δὲν εἰδείρω τί εἶναι· προαισθητῶς ὁμοί μ' ἔκαμε νὰ φύγω γρηγορώτερα ἀπὸ τὸν γχεσιῶν γάμον καὶ νὰ πάρω τὸν δρόμον πρὸς τὰ ἐδῶ, γιὰτὶ συλλογίσθηκα ὅτι ἡ κυρία Μαρίνα ἔχει τὸν ὕπνον ἐλαφρὸν καὶ θὰ μ' ἀκούσῃ ἀνκτυπήσω σιγᾶ, σιγᾶ ἔστην ἔξω θύραν, καὶ θὰ μ' ἀνοιξῆ. Ὅταν ἤλθῃ ἐδῶ κοντὰ μὲ ἀνάμωσσε μίαν μεγάλην περιπολίαν, ἵππεις, πεζοὶ ὠπλισμένοι ὡς τὰ ἰόντια, καὶ με κρατοῦν καὶ δὲν θέλουν νὰ μ' ἀφήσουν. Ἄλλ' εὐτυχῶς ἐκείνην τὴν στιγμὴν περὶ ὁ λοχαγὸς Δεγραί, ὁ ὁποῖος μὲ ἀναγνωρίζει καὶ λέγει ἐν ᾧ αὐτοὶ ἀκόμη κρατοῦν τὸ φανράκι κοντὰ ἔς τὴν μύτη μου. Ἐ! Βασίλει, πῶθεν ἔρρεσαι τέτοια ὄρα; Δὲν κάνει ν' ἀφήσῃς τὸ σπῆτι μόνον· πρέπει νὰ μένῃς καὶ νὰ τὸ φυλάγῃς. Ἐδῶ δὲν εἶναι ἀσφάλεια, διότι ἀπόψε κάμνομεν καρτερί καὶ ἐλπίζομεν νὰ ἐπιτύχωμεν. — Ἄχ! Κυρία Μαρίνα, δὲν ζέυρεις αὐτὰ τὰ λόγια πῶς μὲθῃκαν στήν καρδίαν μου καὶ μόλις ἤλθα εἰς τὸ κατώφλι τοῦ σπητιοῦ καὶ ὄμῃς σὺν τρελλοῦς ἔνας με τὸ μάχαιρ' εὐρίσκαμ τὸ σπῆτι ἀνοιχτὸ καὶ τὸ κλειδί ἔστην κλειδωνὰ. Τί σημαίνουν αὐτὰ;

Τότε ἡ Μαρίνα συνελθούσα μικρὸν ἐκ τοῦ φόβου της διηγείται εἰς αὐτὸν τὰ πάντα ὡς συνέβησαν. Καὶ ἀμφοτέρω διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ἔσχατον, ἐνθα εὐρον κατὰ γῆς τὸν φανὸν, ἐν ᾧ ἄγνωστος εἶχε βίμει φεγῶν.

— Εἶναι πλέον βεβαιώτατον, εἶπεν ὁ Βασίλειος, ὅτι ὁ θλίξις αὐτὸς εἶχε τὸ σχέδιον νὰ σκοτώσῃ τὴν κυρίαν μας, ἀφ' οὐ ἐγνώριζεν ὅτι καὶ ἔγραψεν εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν. Βέβαια ἦτο κινεῖς ἀπὸ τοὺς παλαιανθρώπους ἐκείνους, τοὺς κακούργους ποῦ κατακλείπουν τὰ σπῆτια καὶ μεταχειρίζονται ὅλα τὰ μέσα τῆς πονηρίας δια νὰ κατορ-

θώσουν τοὺς ἔλευνοὺς σκοπούς των. Τί νὰ σοῦ πῶ; Ὅσο διὰ τὸ κουτί, εἶμαι τῆς ἰδέας νὰ τὸ βίξωμε στὸν ποταμὸ, καὶ στὸ βαθύτερον μέρος αὐτοῦ ἀκόμη. Ποῖός μας λέγει πῶς ἐκεῖ μέσα δὲν εἶναι τίποτε σατανικὸ γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν καλὴν μας τὴν κυρίαν, τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ τὸ ἀνοιξῆ, καθὼς τὸ ἔπαθε ὁ καυόμενος ὁ μαρκήσιος Τουρνε, ὅταν ἀνοιξε ἐνὸς ἀγνώστου γράμματος;

Μετὰ πολλὰς συζητήσεις οἱ δύο πιστοὶ ὑπάρχειται ἀπεφάσισαν ὅπως τῇ ἐπαύριον ἐγχειρίσασιν μετὰ πολλῆς ἐπιφυλάξεως τὴν πυξίδα εἰς τὴν δεσποινίδα Δουβαρῆ, ἧτις εἶδει ν' ἀνοιξῆ αὐτὴν μετ' ὅλων τῶν προφυλακτικῶν μέτρων. Ἀμφοτέρω, βραχνίζοντες τὴν συμπεριφορὰν τοῦ ἀγνώστου, ἀπεφάνθησαν, ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποκρύπτηται ἰδιαιτέρων τι μυστικῶν, εἰς ᾧ αὐτοὶ δὲν ἔπρεπε νὰ εἰσδύσασιν καὶ ἐπομένως ἡ κυρία των μόνῃ ἦτο ἀρμοδία νὰ ἐνοήσῃ.

(Ἐπεται συνέχεια)

Ο ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΚΑΣΠΙΑΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ἡ κατασκευὴ σιδηροδρόμων ἐν τῇ κεντρικῇ Ἀσίᾳ εἶναι ἀναμφισβητήτως ἐν τῶν σπουδαιότερων γεγονότων τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, καὶ ἡ βωσικὴ Κυβέρνησις ἐδωκεν εἰς τὰ ἔργα ταῦτα τεραστίαν ἀνάπτυξιν. Ἰδίως δὲ ἡ κατασκευὴ τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Κασπίας θαλάσσης προῦρισται νὰ καταλάβῃ θέσιν ἐπιφανῆ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν σιδηροδρόμων ἐν γένει, διότι ἐξετελέσθη μετὰ ταχύτητος καταπληκτικῆς, ὑπερκελισίας οὐ μόνον τὴν ταχύτητα τῆς κατασκευῆς τῶν σιδηροδρόμων ἐν Εὐρώπῃ, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀμερικῇ. Σημειωτέον πρὸς τοὺς τοὺς ὅτι ὁ σιδηροδρόμος οὗτος, οὐ ἡ πρόδος ἦτο τεσσάρων βερστίων (ἦτοι 4300 μέτρων) καθ' ἐκάστην, κατασκευάσθη ἐν χώρῳ ἐρήμῳ, ἀμοίρῳ πάσης συγκοινωνίας καὶ διὰ μέσου προσκομμάτων σχεδὸν ἀνυπερβλήτων. Ἡ γραμμὴ διατρέχει τὰς ἐρήμους ἐκτάσεις τῆς χώρας τῶν Τουρκομανῶν, καὶ φθάνει ἤδη μέχρι τῆς εὐφρόρου ἰάσεως τῆς Μέρβης, ἣν διαβρῆει ὁ Μούργαβη ποταμὸς, ὥστε ἡ ἐπίσημος αὕτη πόλις εὐρίσκειται ἤδη συνδεδεμένη διὰ τοῦ σιδηροδρόμου πρὸς τὴν Κασπίαν θαλάσσαν. Ἀπὸ Μέρβης ὁ σιδηροδρόμος διατρέχει διὰ ἀμυδρῶν ἐρήμου μέχρι τῆς πόλεως Τσαρδιουῦ, κατοικουμένης ὑπὸ 30 χιλ. ψυχῶν, κειμένης δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀμούρ-Δάρια ποταμοῦ καὶ σχηματικίζουσης τὸ σύνορον πρὸς τὴν Βουχάραν. Ἡ Βουχάρα κείται εἰς ἀπόστασιν 1100 βερστίων ἀπὸ τῆς Κασπίας θαλάσσης. Ἀπὸ Βουχάρας αἱ προκαταρκτικαὶ μελέται ἐγένοντο ἤδη μέχρι Σαμακάνδης διὰ τῆς πόλεως Κᾶτα-Κουργάν. Ἀπὸ τῆς Κασπίας θαλάσσης μέχρι τῆς Σαμακάνδης ἡ ὅλη σιδηροδρομικὴ γραμμὴ θὰ ἔχῃ 60 σταθμούς, ἀπέχοντας ἀλλήλων ἀπὸ 20—30 βερστίων. Πλείστοι ὅσοι τῶν σταθμῶν τούτων, εὐρισκόμενοι ἐκτὸς τῶν ἰάσεων, κείνται ἐν χώρῳ ἐντελῶς ἐρήμῳ καὶ ἐστερημένῳ ὕδατος. Τὸ ἀναγκαῖον ὕδωρ μεταφέρεται εἰς τοὺς σταθμούς τούτους δι' αὐτοῦ τοῦ σιδηροδρόμου.

Ἡ κατασκευὴ τῆς ὅλης ταύτης γραμμῆς 1800 χιλιόμετρον μήκους εἶναι ὑπὸ πολλὰς ἐπιπέρας περιέργως, διὸ καὶ ἀναφέρονται λεπτομερεῖς τιναί, ἐνδιαφερούσας πάντα ἀναγνωστικὴν καὶ ἰδίως τοὺς μετὰ τῶν μερῶν ἐκείνων ἐμπορευομένους. Τοῦ πρώτου τμήματος τοῦ σιδηροδρόμου τούτου ἡ κατασκευὴ ἤρξατο ἐν ἔτει 1880 βραίνει δὲ ἀπὸ τοῦ λιμένος Μιχαήλοβα ἐπὶ τῆς Κασπίας μέχρι τοῦ χωρίου Κιριλ-Ἀρβὰτ πρὸ τῆς ἰάσεως Ἀχάλ-Τεκέ. Ἔχει μῆκος τὸ μῆμα τούτο 217 βερστίων. Ἡ πόλις Γεῶα-Τεπέ, ἡ εὐρισκόμενη ἐπὶ τῆς γραμμῆς ταύτης, ὑπετάγη τῷ 1881 ὑπὸ τοῦ διασχήμου στρατηγῶ Στέβελερ, καὶ δύο ἔτη μετὰ ταῦτα, τῷ 1883, οἱ Τουρκομάνοι τῆς Μέρβης ὑπετάγησαν ἐκούσιως εἰς τὴν Ρωσσίαν. Ὁ βῶσος διοικητῆς διέταξεν ἐν ἔτει 1885 τὴν προχώρησιν τῆς γραμμῆς, ἀναθέσας τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐργῶν εἰς τὸν δραστήριον στρατηγὸν τοῦ μηχανικοῦ Ἀνενκωφ. Τοσοῦτον ταχέως προέβη ἡ ἐργασία αὕτη, ὥστε ἤδη τῇ 2 Ἰουλίου τοῦ 1886 ἡ πρώτη ἀμαξοστοιχία τοῦ σιδηροδρόμου εἰσῆλθεν θριαμβευτικῶς εἰς Μέρβην. Ἐν διαστήματι ἐνὸς καὶ μόνου ἔτους κατασκευάσθησαν 544 χιλιόμετρα τῆς γραμμῆς ταύτης. Ὁ Ἀνενκωφ ἰδὼν ὅτι ὁ σταθμὸς Μιχαήλοβα ἐπὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης ἔχει λιμένα σχετικῶς ἀβαθῆ, ἀπεφάσισε νὰ μεταφέρῃ τὴν ἀρχὴν τῆς γραμμῆς ἐπὶ τῆς νήσου Οὐζούν-Ἀδά, κειμένης εἰς ἀπόστασιν 25 βερστίων ἀπὸ Μιχαήλοβα, ἧς ὁ λιμὴν ἔχει βάθος 10—12 ποδῶν, ὥστε καὶ τὰ μεγαλιέτερα πλοία δύναται νὰ προσορμισθῶν. Τὰ διάφορα καταστήματα καὶ παραπήγματα τοῦ κεντρικοῦ τούτου σταθμοῦ κατασκευάσθησαν ἐξ ἔξυλων, μετακομισθέντων δεόντως ἠρημνιζόμενον διὰ τοῦ Βόλγα ποταμοῦ, ὥστε δὲν ἀνητεῖτο ἡ νὰ στηθῶσι μόνον. Διὰ τοῦ λιμένος τούτου μετακομίζονται ὅλα τὰ ἀναγκαῖα ἐργαλεία καὶ ὕλικά διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς ὅλης γραμμῆς, ὡ

αξιωματικούς, τρία μαγειρεία διά τους εργάτας, 20 δὲ βαγόνια διά τὴν μεταφορὰν 600 στρατιωτῶν καὶ 300 ἰγγωρίων ἐργατῶν· ἄλλα δὲ βαγόνια ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς νοσοκομεῖον, τηλεγραφεῖον, σιδηροδρογεῖον καὶ ἐν γένει ὡς ἀπιθήκη διά τὰς βάρδους δύο δλοκλήρων βερσιῶν. Ἐτέρα ἀμαξοστοιχία ἐκ 45 βαγονίων μεταφέρει καθ' ἑκάστην ἑσπέραν δλοκλήρον τὸ ὕλικόν τὸ ἀπαιτούμενον διά τὴν ἐργασίαν τῆς ἐπιούσης ἡμέρας. Ἴνα δὲ μὴ παρεμποδισθῇ ἡ κεντρικὴ ἐργασία καὶ πρόδος τῶν ἔργων, κατασκευάζεται παραλλήλως τῆς γραμμῆς ἑτέρα μικρὰ πρόχειρος γραμμὴ, δι' ἧς μεταφέρονται τὰ ὕλικα διά ἰπποσιδηροδρόμου. Οὕτω μόνον κατορθοῦται ἡ ἐργασία νὰ προβάλλῃ ἀπροσκόπτως ἐπὶ δέκα β-λας ὥρας καθ' ἑκάστην καὶ ν' ἀναπτυχθῇ τὸσον ἀξιολογώματός παχύτης εἰς τὴν κατασκευὴν.

Ὁ ἐξόριστος οὗτος ἡγεμονίδης δὲν ἔχει ὀδολόν· ἐνδύεται διά τῶν ἐνδυμάτων, τὰ ἵπαια τῶν δωροῦσιν εὐπλακῶν τινες κάτοικοι τῆς Μελβούρνης, παρ' οἷς καταλύει καὶ τρέφεται. Οὐδέποτε ζητεῖ τι παρὰ τινος, ἀλλ' ἐν τῷ δώσῃ τις μικρόν τι νόμισμα διά τὸν καπνόντου, τὸ δέχεται μετ' εὐγνωμοσύνης.

Πρὸ τινῶν ἐτῶν ὁ τοποτηρητής τῆς Αὐστραλικῆς ἔλαθεν ἀναφορὰν, ἐν ἧ ὁ Βεράκ ἐξέθετεν ὅτι ὁ πατήρ του, ἡγεμὼν τῆς φυλῆς τῶν Ἰάρα-Ἰάρακς, ἐξουσίαζε τὸ μέρος, ἐφ' οὗ ἔνευ τινὸς ἀδείας καὶ κατὰ παράθεσιν παντὸς δικαίου οἱ Ἀγγλοὶ ἴδρυσαν τὴν πόλιν τῆς Μελβούρνης. Διά τῆς ἀναφορᾶς ταύτης ὁ δυστυχὴς μαῦρος δὲν ἐζήτησε τὸ ἀδύνατον· ἐδέχεται λίαν φιλοσοφικῶς τὸ τετελεσμένον γεγονός, ἀλλ' ἐθεώρει δικαίον νὰ μὴ ἀπαλλοτριωθῇ ἄνευ μικρᾶς ἀποζημιώσεως γῆς, ἧς ἦτο ὁ μόνος καὶ νόμιμος κύ-

βερνήσεως εἰς τὸν δυστυχῆ τοῦτον ἄνθρωπον, εἶναι πράγματι λυπηρὰ. Τὸ ἐγγύερρον ἔλεγεν ὅτι τὸ ἔδαφος, τὸ ἐξουσιαζόμενον ἄλλοτε παρὰ τοῦ ἡγεμόνος πατρὸς του, ἀνῆκεν ἤδη εἰς 500 χιλιάδας ἀνθρώπων, οἵτινες οὐδὲν τῶν ἰφείλουσι, καὶ ὅτι τὸ μόνον δι' αὐτὸν μέσον νὰ ἀποκτήσῃ τὰ πρὸς συντήρησίν του ἀναγκαῖα ἦτο νὰ περιέρχεται μὲ τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα, ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν καὶ νὰ ζητῇ ἐλεημοσύνην. Εἰς τὴν πρότασιν ταύτην, τὴν ἀποπνέουσαν φρικτὴν εἰρωνεῖαν, ὁ Βεράκ ἀπάντησεν ὅτι προτιμᾷ ν' ἀποθάνῃ ἐν πνίγι ἢ νὰ ἐκτεθῇ εἰς τοιαύτην προσβολήν.

Ὁ Βεράκ, ὡς εἶπεν εἰς τὸν ἐρωτῶντα αὐτὸν περιηγητὴν, εἶναι πεπεισμένος ὅτι ἡ πόλις τῆς Μελβούρνης δὲν τῷ δίδει χρήματα, ἵνα μὴ καταναλώσῃ ταῦτα εἰς πνευματώδη ποτά. Καὶ ὅμως ὁ Βεράκ εἶναι ἐγκρατέστατος καὶ οὐδέποτε ἐθεάθη ἐν μέθῃ διατελών. Δι' ἐράνου τῷ ἐξησφαλίσθη μικρὸν χρηματικὸν ποσόν, τοῦλάχιστονον διά τὸν καπνὸν του.

Ἐμαθον παρ' αὐτοῦ, προσθέτει ὁ περιηγητής, ὅτι ὁ εὐγενὴς πατήρ του δὲν ἀπέθανε μαχόμενος κατὰ τῶν πρώτων τῆς χώρας του ἐπιδρομῶν, ἀλλ' ὅτι ἀπέθανεν ἐκ γήρατος ἀρχηγὸς ὢν τῆς φυλῆς του, τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος παρ' ὄλων. Ἐκηδεύθη δὲ κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθιμον τετυλιγμένος ἐντός δερμάτος διδέλφους καὶ ἔχων τὰ γόνυκα προσδεδεμένα πρὸς τὸν πώγωνα. Ἡ θέσις αὕτη τῶν ἀποθανόντων ἐθεωρεῖτο προσφορωτάτη διά τὴν εἰσοδὸν αὐτῶν ἐν τῷ παραδείσῳ. Κατὰ τὴν παράθεσιν τῶν μερῶν ἐκείνων ὁ παράδεισος οὗτος, Ἰολάλη ἦτο ὁ στιλπνὸς καλούμενος ἐκεῖτο μακρὰν πρὸς τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Ἐν γένει δὲ οἱ ἄγριοι τῆς Αὐστραλικῆς οὐλιγίστας εἶχον προλήψεις, καὶ ἐπίστευον εἰς τὴν ὑπαρξίν ἀνωτέρου τινὸς πνεύματος, ὅπερ ὠνόμαζον *βουριέ.λ.*

Οἱ ἰγγῶριοι τῆς Αὐστραλίας δὲν ἐγνώριζον οὔτε τὸν ἵππον, οὔτε τὸν βοῦν, οὔτε τὸ πρόβατον, οὔτε τὸν κύνικλον, τὸν σημερινὸν τοῦτον καταστροφέα τῆς χώρας, οὐδὲ ἐκαλλιέργουν τὴν γῆν, ἀλλ' ἔζων μόνον ἐκ τῆς θήρας καὶ τῆς ἀλιείας. Τὸ κυριώτερον αὐτῶν θήραμα ἦτο ὁ διδέλφος (Kangourou). Τοὺς ἰχθύς συνελάμβανον διά δοράτων, ἐχόντων ὡς αἰχμὴν ὀστοῦν διδέλφους. Ἐτραγον κατὰ προτιμήσιν ἀνθρώπων κρέας, τὸ κρέας τῶν αἰχμαλώτων, καὶ αὐτὸς ὁ Βεράκ ἐνθυμῆτο ὅτι ὡς παιὶς ἔφαγε ταιούτου κρέας ψητὸν ἐπὶ τῆς ἐσχάρας.

Οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν φυλὴν τοῦ Βεράκ μίαν μόνον ἐλάμβανον συνήθως γυναῖκα. Ὁρισθεῖσες τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου οἱ φίλοι τοῦ μελλονόμενου

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΓΟΝΟΣ
ΕΝΔΟΣΟΥ ΦΥΛΗΣ

Ἐνθα σήμερον καίτοι ἡ Μελβούρνη, ἡ πρωτεύουσα τῆς Αὐστραλίας, πόλις ἡμερῆσι ἀνακτυσομένη καὶ προσδεύουσα, καθύκει ἄλλοτε ἡ ἀγρία φυλὴ τῶν Ἰάρα-Ἰάρακς. Γάλλος περιηγητὴς συνήτησε πρὸ μικροῦ τὸν τελευταῖον γόνον τῶν ἡγεμόνων τῆς φυλῆς ταύτης, ἧτις κατεῖχεν οὐ μόνον δλοκλήρον τὸ μέρος, ἐφ' οὗ ἐκτίσθη ἡ Μελβούρνη, ἀλλὰ καὶ τὴν περίεχον εἰς ἀπόστασιν 20 ὄλων χιλιομέτρων. Καλεῖται οὗτος Βεράκ, καὶ εἶναι μαῦρος ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ ἡλικίας ἐξήκοντα πέντε ἐτῶν. Ἐχει μακρὸν λευκὸν πώγωνα, καὶ ἡ κόμη του εἶναι λεῖα, ὡς ἡ κόμη τῶν λευκῶν ἀνθρώπων· τὴν βίνα ἔχει εὐθείαν καὶ τύπου ἀρχαίου ἑλληνικοῦ, οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶναι μεγάλοι, γλυκεῖς καὶ λίαν ἐκφραστικοί, τὰ χεῖλη εἶναι λεπτά, τὸ πρόσωπον κανονικῶς ὡσεὶδές. Ὅσάκις γελᾷ δεικνύει τοὺς λευκοὺς αὐτοῦ ὀδόντας, τριάνοντα δύο ἀνελλεῖτες καὶ τὸσον εὐρύθμως τεταγμένους, ὅστε ἠδύνατο νὰ ἐκλάβῃ τις αὐτοὺς ὡς τεχνητοὺς. Ἡ συμπεριφορὰ του εἶναι ἀξιοπρεπής, καὶ παρατηρεῖ τις παρ' αὐτῷ ἐμπυτὸν τινα ὑπεροψίαν, ἣν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ δαμάσωσιν οὔτε αἱ περιπέτειαι τοῦ βίου του οὔτε ὁ χρόνος. Ὁ Βεράκ οὐδὲως ἁμοιάζει πρὸς τὰς ἀηδεῖς εἰκόνας τῶν ἰγγωρίων τῆς Αὐστραλίας, τὰς δημοσιευομένας ἐν τοῖς ἀρχαίοις περὶ Αὐστραλίας συγγραμμάσιν. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Ρεθεθέμ (οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ πατήρ του) δύναται νὰθεωρηθῇ ὡς τύπος ἀνδρικοῦ κάλλους.

ΙΘΑΓΕΝΗΣ ΗΓΕΜΩΝ ΚΑΙ Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ

ριος. Ὁ υἱὸς τοῦ ἰσχυροῦ Ρεθεθέμ περιώριζε τὴν φιλοδοξίαν του εἰς τὸ νὰ λάβῃ μικρὰν σύνταξιν, δι' ἧς νὰ ζήσῃ ἀξιοπρεπῶς καὶ ἀνεξαρτήτως τὰ τελευταῖα τοῦ βίου του ἔτη. Ἐν τέλει δὲ τῆς ἀναφορᾶς του ἔλεγεν ὁ ἐπίδοξος οὗτος διάδοχος ἐνὸς θρόνου, ὅτι εἶναι ὄλως ἄδικον ν' ἀναγκάζε-ται νὰ ζητῇ ἐλεημοσύνην, ὅπως μὴ ἀποθάνῃ τῆς πείνης.

Ἡ ἀπάντησις, ἧτις ἐδόθη ἐκ μέρους τῆς Κυ-

Ἐσπερίε ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ναρκίσσου ἐν Λαρόγγῳ

και ο μελλοντικος αυτος οπλαζοντο δια λογωων και εξετειλου γενικην σφαγην όλων των φαγωσιμων ζώων...

Οι εγγυωροι ουτοι ουτε γραφην ειχον προς μεταδοσιν των ιδεων των ουτε σημειον τι προς δικαιωσιν γεγονότος τινος. Οσάκις ηλλασαν τονον διαμονης και ηθελον ν' ανακινωσωσι...

Αι αυτοκτονιαι ειναι αγνωστοι παρα τοις αγγροις τουτοις οσάκις τις καταλαμβάνετο υπο βαθειας θλιψεως...

Οι μεγαλοι εγγληματιαι ετιμωροντο με θανατον. Ο καταδικος εφρονετο ειτε δια λογωων ειτε και δια ισχυρων βιβδιων...

Ο Βεράκ δεν ηρε της φυλης του μετα τον θανατον του πατρος του. Ητο μόλις επταετής, όταν οι πρώτοι Ευρωπαίοι ανεφανίσθησαν εις την χώραν των Γάργα-Γάργα...

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

Ο εν Osnabrück νομομαθής κύριος Λουδοβίκος Kuhlénbeck, άρκαιφνης φιλέλλην και ξριτος ελληνιστής...

βαστου ανδρός, κ. Μάρκου Ρενιέρη, επιγραφομένης «Περί της πρακτικής χρήσεως της Ελληνικής γλώσσης» και εκδοθείσης εν Παρισίαις εν έτει 1864.

Αφ' ου καταπολεμεί ο συγγραφεύς την γνώμη του Schopenhauer, του μεμφιμορούτος δια την παραμέλησιν της λατινικής γλώσσης, έρχεται εις το συμπέρασμα ότι μία μόρον ύπάρχει γλώσσα, ένουσα άπαντα τα φυσικά προτερήματα των γλωσσών όλων...

Αφ' ου δια πολλών επιχειρημάτων ο συγγραφεύς υποστηρίζει την αρχικην ιδεαν αυτού, θεωρει ως έργον μεγάλης σπουδαιότητος την σύστασιν του εν Αμστελδαμω Φιλολογικού Συλλόγου...

Ο εν Αμστελδαμω ξρι ιδρυθείς Σύλλογος έχει και όργανον αυτού δημοσιογραφικόν, τό Περιοδικόν «Ελλάς», τό κατά τριμηνίαν επί του παρόντος εκδιδόμενον.

Η λίαν ένδιαφέρουσα αύτη διατριβή του νομομαθους Kuhlénbeck άφιερουται τω πριγκιπι διαδόχω Βενζαρόφ του Σαξ-Μάινινγκεν, τω έπιφανεί μεταφραστή εις την Ελληνικην γλώσσαν της τραγωδίας του Σχιλλέρου «Φίεσκου»...

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Περιεργότατον θέαμα διοργάνωσεν εν τη Παγκοσμίω Έκθεσει των Παρισίων ο έξοχος άρχιτέκτων άμα και καλλιτέχνης Κάρολος Γαρνιέ, φιλοπονίσας, ως εν μικροκόσμω, σύμψασαν την ανθρωπότητα καθ' όλας αυτης τας ηλικίας...

Όσον δ' άφορή τα περι την Έκθεσιν μέρη, άνα πασαν ήμεραν εφωδιάζονται και υπό νέων ιδρυμάτων προωρισμένων να καταστώσιν εύάρεστα εκείνης συμπληρώματα...

Ίνα δώσωμεν άμυδράν ιδεαν περί της Χώρας των Νυμφών, αναφέρομεν πλίν άλλων τό έν αυτῃ ύπαρχον θέατρον του λαού, με τα εις άκρον έλκυστικά του προγράμματα...

Εν μέσφ του κίπου ίσταται ο γιγάντειος ελέφας παραπλευρώς του όποιου εξέλεξε τό άσυλόν της η ώραία Φερετζε με άλλας όμου χορευτριας ανατολιτιδας. Εις έπίμετρον δε, εκ των όλων πρωτοφανών ρωσικων όρέων των τεθέντων εφ' όλης της στέγης του κεντρικού οικοδομήματος...

Ίδου και έν διαγωνίσμα εμπνευσθέν υπό της Παγκοσμίου Έκθέσεως. Έβδομαδιαία τις εφημερίς του Λονδίνου, η «Tit Bits» (Μικρά Τεμάχια), προκηρύττει συναγωνισμόν περί του «τις έσται ο αριθμός των επισκεψοσόμενων την Έκθεσιν κατά τό διάστημα των επτά πρώτων ήμερών...

Αι άπαντήσεις δέον ν' άποσταλώσιν εις την διεύθυνσιν του φύλλου δια ταχυδρομικού δελταρίου μέχρι της 3 μαίου, και ποσόν 1250 φράγκων θα δοθῃ εις τον παρέξοντα αριθμόν κατά τα μάλλον προσεγγίζοντα προς τον πραγματικόν.

Άλλόκοτος η ιδέα, αλλά και άρκείντως άγγλική.

Τα Πανεπιστήμια της Γερμανίας. Έξ έπισίμων πληροφοριών μανθάνομεν ότι ο αριθμός των έγγεγραμμένων φοιτητών εις τα διάφορα Πανεπιστήμια της Γερμανίας κατά τό άκαδημαϊκόν έτος 1888-1889 ήτο ο εξής...

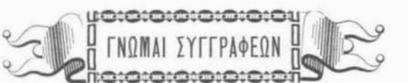
Σεισμός και ηλεκτρισμός. Τό ζήτημα, άν ύπαρχη σχέσης τις μεταξύ σεισμού και ηλεκτρισμού ανεκινήθη εσχάτως υπό Ιταλού φυσιοδίφου, παρευρεθέντος εν Νικαία προ δύο έτών και εσχάτως εν Βονωνία κατά τοις έπισυμβάντας ισχυρούς σεισμούς...

Ο μη έχων τας άδυναμίας της φιλίας, δεν έχει ούτε τας δυνάμεις αυτης. Ιουβέρ. Αίνιγμα 621. Σύνδεσμος τό πρώτον μου, Άρθρον τό δεύτερον μου, Γράμμα δε τό τρίτον μου, Πλίν τό άδελφόν μου...

Υποβρύχιον τηλεγραφόν. Έν Βελγίφ εγένοντο εσχάτως δοκιμαί προς τοποθέτησιν τηλεφωνικών συρμάτων υπό την θάλασσαν...

έναιερίον, διότι έν τη θάλασση η άπομόνωσις των συρμάτων είναι εύκολώτερα. Η πρώτη δοκιμή, ην ανέλαβε τό έν Βρυξέλλαις τηλεφωνικόν κατάστημα Μορλών, εγένετο μεταξύ των πόλεων Βουένος-Άνρες και Μοντεβιδέου εν τη νοτίφ Αμερικῃ...

Τό έντελειότερον και πλοσιώτερον των μέχρι τουδε άστεροσκοπειών είναι τό δωρηθέν εσχάτως τη Σκωτία παρά του πλουσιωτάτου Σκότου κόμπος Κρόφορντ. Τό άστεροσκοπειον περιέχει 16 μεγάλα και 25 μικρότερα τηλεσκόπια...

Ο οικονομός άνθρωπος είναι δημόσιος ευεργέτης. Αδάμ Σμιθ. Ο σοφός επωφελεΐται των διδομένων αυτω συμβουλών, καιτοι μη άκολουθών αυτάς.

Ενάρετος άνθρωπος είναι εκείνος, όστις τολμῃ ν' άντιμετωπίση τον διάβολον και έχει τό θάρρος να τω ειπῃ: Σὺ είσαι ο διάβολος! Β. Εύκολώτερον είναι δια τον όπτορα να πείση άλλόκληρον συνέλευσιν η έν μόνον άτομον. Σ. Η ιστορία παριστῃ διηνεκώς τας αυτάς κομωδίας και τα αυτά δράματα...

Ο μη έχων τας άδυναμίας της φιλίας, δεν έχει ούτε τας δυνάμεις αυτης. Ιουβέρ.

Αίνιγμα 621. Σύνδεσμος τό πρώτον μου, Άρθρον τό δεύτερον μου, Γράμμα δε τό τρίτον μου, Πλίν τό άδελφόν μου...

Αίνιγμα 622. Δυσειδής ειμί την όψιν, Οικτον μάλλον προξενώ. Τόν δε άχαρίν μου βιον Μόνος πάντοτε θρηνώ. Αλλά έν την κεφαλήν μου Μεταβάλλων με ίδης, Δώρον είμαι της άνδρείας Καί βραβείον της τιμης. Ν.

Πρόβλημα 623. Αναπληρωθήτωσαν οι άστερισκοί δια των καταλλήλων γραμμάτων του άλφαβήτου, ούτως ώστε ν' αναγινώσκονται έν σχήματι σταυρού 6 λέξεις, σημαίνουσαι: 1) Νομόν της Ελλάδος, 2) Ρόδιον φιλόσοφον, 3) έπίρρημα, 4) θεάν μυθολογουμένην, 5) νήσον του Αιγαίου Πελάγους και 6) γνωστόν χρήσιμον ζώον.

Πρόβλημα 624. Δια των αρχικών γραμμάτων των όνομάτων άρχαιου θεου — του διδασκάλου του Όρθέως — μιῃς των Μουσών — βασιλίσσης των Αμαζόνων — της μητρος των Μουσών — της τροφου του Όδυσσεως — ενός των Κενταύρων — ιερου ναου, ένθα ίστατο τό άγαλα μεγάλης θεας — και φοβερου μυθολογικού τέρατος, σχηματισθίτω τό όνομα άρχαιου της Σπάρτης βασιλέως, όστις παραφρονήσας νύτοκτόνησεν έν τη φυλακή.

ΑΥΣΕΙΣ των έν τω προηγ. τεύχει Αίνιγμάτων και Προβλημάτων. Αίνιγματος 616. Έλαφος — έδαφος — έλος. Αίνιγματος 617. Πρωσσία — Ρωσσία. Προβλήματος 618. ΗΡΩΝ ΡΩΓΜΗ ΩΓΜΟΣ ΟΜΟΙΩ ΝΗΣΩΝ

Προβλήματος 619. Σοφοκλῆς — Όμηρος — Υδρίας — Τέρπανδρος — Συμωνίδης — Όρφεύς — Σαφῶ — ΣΟΙΤΣΟΣ.

Προβλήματος 620. ΠΙΟΝ ΙΟΝΗ ΟΝΟΣ ΝΗΣΩ

Διευθυντής και εκδότης: Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ έν Αθήναις, όδός Όμήρου 8

ΕΣΠΕΡΟΣ

Σύγγραμμα περιοδικόν εκδιδόμενον δις τοῦ μηνός μετὰ εικόνων ἐν Ἀθήναις.

Τιμὴ ἐτησίᾳ καὶ προπληρωτέᾳ | Ἐν Ἑλλάδι ὄρ. 40
| Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὄρ. 40 (χρ.)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΑΙ

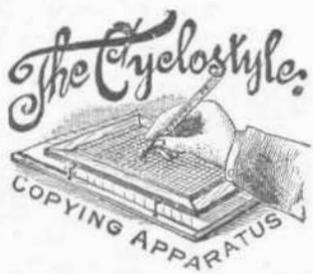
- α'. Ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ « Ἐσπέρου » ὁδὸς Ὀμήρου ἀρ. 8.
- β'. Ἐν τοῖς Καταστήμασιν Ἀνέστη Κωνσταντινίδου ὁδ. Ἐρμού.
- γ'. Ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ Καρόλου Βίλυπεργ ὁδὸς Ἐρμού.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τιμὴ καταχωρίσεως ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ, εἰς 4 στίλας διηρημένῃ, 50 λεπτὰ τὸν στίχον.
Διεύθυνσις ΕΣΠΕΡΟΥ ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Ὀμήρου ἀριθ. 8.

Ἐν ταῖς διαφόροις πόλεσιν, ἐν αἷς ὑπάρχουσιν εἰδικοί ἀντιπρόσωποι τοῦ « Ἐσπέρου » αἱ ἐγγραφαὶ γίνονται παρ' αὐτοῖς, ἐν αἷς δὲ πόλεσι δὲν ὑπάρχουσιν τοιοῦτοι, ἀποστέλλεται τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Διεύθυνσιν ἢ διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἢ διὰ συναλλαγμάτων ὀψεως ἢ καὶ διὰ γαλλικῶν, ἀγγλικῶν, ῥωσικῶν καὶ αὐστριακῶν χαρτονομισμάτων.

ΤΟ ΚΥΚΛΟΣΤΥΛΟΝ

Νεώτατον σύστημα πρὸς ἀντιγραφήν καὶ πολλαπλασιασμὸν ἐπιστολῶν καὶ ἐγγράφων, πωλούμενον παρὰ τῆς Γενικῆς Ἑταιρίας ἐν Λονδίῳ φερούσης τὸν τίτλον **The general copying Apparatus Co. Ltd. London 16. 18 Queen Victoria Street.** Τὸ πρακτικώτατον τοῦτο μηχανήμα εἶνε διαφ. τιμῶν ἀναλόγως τοῦ μεγέθους.

Σχήμα 8 ^{ον}	22 1/2 x 15	ἑκατοστὸμ. ὄρ.	35
» 4 ^{ον}	27 1/2 x 21 1/2	»	45
» 4 ^{ον}	33 1/2 x 21 1/2	»	50
» 2 ^{ον}	35 x 25	»	55
» 2 ^{ον}	41 x 35	»	70

Τὸ αὐτὸ κατάστημα προμηθεύει καὶ τὰ διάφορα εἶδη τοῦ χαρτοῦ, μελά- νην, κονδύλια κτλ. Διὰ τοῦ συ- στήματος τούτου δύναται τις ἐν βραχεῖ διαστήματι νὰ ἔχῃ **χέλεις** ἀντιγραφα μίᾳ ἐπι- στολῆς ἢ ἐνός ἐγγράφου.

ΥΔΩΡ ΤΗΣ ΚΟΛΩΝΙΑΣ EAU DE COLOGNE

Τὸ ἄριστον τοῦτο ἀρωματικὸν ὑδωρ πωλεῖται ἐν Κολωνίᾳ ἐν τῷ γνωστῷ Καταστήματι **Jean Maria Farina** προμηθευτοῦ διαφόρων Αὐλῶν. Εἶναι τὸ καλλίτερον καὶ εὐθινοτέρου τῶν ἀρωματικῶν.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑΣ

Γραμμὴ Πελοποννήσου

Ἀνοδος (Ἑβδομαδιαία) **Κάθοδος**
Ἀπὸ Πειραιᾶ Τρίτην 7 π. μ. | Ἀπὸ Πάτρων Δευτέρα 5 π. μ.
Εἰς Πάτρων Πέμπτην 5 π. μ. | Εἰς Πειραιᾶ Τετάρτην 7 π. μ.

Γραμμὴ Ἰονίου Πελάγους

Ἀνοδος (Ἑβδομαδιαία) **Κάθοδος**
Ἀπὸ Πάτρων Πέμπτην 7 π. μ. | Ἀπὸ Κέρκυρας Σάββατον 6 π. μ.
Εἰς Κέρκυραν Παρασκευήν 6 π. μ. | Εἰς Πάτρων Κυριακὴν 5 π. μ.

Γραμμὴ Ἰτέας

Ἀνοδος (Ἑβδομαδιαία) **Κάθοδος**
Ἀπὸ Πάτρων Δευτέρα 12 μεσονύκτιον. | Ἀπὸ Ἰτέων Τρίτην 6 π. μ.
Εἰς Ἰτέων Τρίτην 4 1/2 π. μ. | Εἰς Πάτρων Τρίτην 10 1/2 π. μ.

Γραμμὴ Βόλου

Ἀνοδος (Ἑβδομαδιαία) **Κάθοδος**
Ἀπὸ Πειραιᾶ Παρασκευήν 7 π. μ. | Ἀπὸ Βόλου Κυριακὴν μεσημέρ.
Εἰς Βόλον Σάββατον 7 π. μ. | Εἰς Πειραιᾶ Δευτέρα 3 π. μ.

Γραμμὴ Θήρας

Ἀνοδος (Ἑβδομαδιαία) **Κάθοδος**
Ἀπὸ Πειραιᾶ Πέμπτην 8 π. μ. | Ἀπὸ Θήρας Σάββατον 6 π. μ.
Εἰς Θήραν Παρασκευήν 5 π. μ. | Εἰς Πειραιᾶ Κυριακὴν 5 1/2 π. μ.

Γραμμὴ Ἀκαρνανίας

Ἀνοδος (Ἑβδομαδιαία) **Κάθοδος**
Ἀπὸ Πάτρων Τετάρτην 7 π. μ. | Ἀπὸ Κέρκυρας Σάββατον 9 π. μ.
Εἰς Κέρκυραν Παρασκευήν 1 1/2 π. μ. | Εἰς Πάτρων Δευτέρα 6 π. μ.

Γραμμὴ Κρήτης

Ἀνοδος (Ἑβδομαδιαία) **Κάθοδος**
Ἀπὸ Πειραιᾶ Πέμπτην 7 π. μ. | Ἀπὸ Ἡράκλειου Σάββατον 3 π. μ.
Εἰς Ἡράκλειον Παρασκευήν 4 π. μ. | Εἰς Πειραιᾶ Κυριακὴν 4 π. μ.

Γραμμὴ Τεργέστης

Ἀνοδος (Κατὰ δεκαπενθήμερον) **Κάθοδος**
Ἀπὸ Πειραιᾶ Παρασκευήν 8 π. μ. | Ἀπὸ Τεργέστης Πέμπτην μεσημέρ.
Εἰς Τεργέστην Παρασκευήν 3 π. μ. | Εἰς Πειραιᾶ Πέμπτην 4 π. μ.

Γραμμὴ Κων[πόλεως] Βατούμ

Ἀνοδος (Κατὰ δεκαπενθήμερον) **Κάθοδος**
Ἀπὸ Πειραιᾶ Δευτέρα 4 π. μ. | Ἀπὸ Βατούμ Τετάρτην 6 π. μ.
Εἰς Βατούμ Δευτέρα 4 π. μ. | Εἰς Πειραιᾶ Τετάρτην 8 π. μ.

L' Orient

REVUE FRANCE-HELLÉNIQUE

N. NICOLAIDÉS

Directeur - fondateur

PARIS 1889

Deuxième année.

Prix du Numéro: 1 franc.

DR PIETRO PERVANOGU

ATTINENZE

DELL' ISOLA

DI LEMNOS

Collesantichissima colonia sulle coste del mare adriatico.

Trieste 1888

ESSAI

SUR LE

RÉGIME PARLEMENTAIRE

PAR

X. S. COMBOTHÉCRA

Licencié en droit

Paris 1889

SAINT-SIGNY

HELLAS!

Poésie dédée à LL. MM.
le Roi et la Reine
de Grèce

1863—1888

PARIS 1889

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

τῶν κατὰ τὸ ἔτος 1821

ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ
τραγικῶν σκηνῶν

ὑπὸ

Γ. Ι. Κητιδίου

δικηγόρου

ΕΚΔΟΣΙΣ Β'

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 1888

ΤΩΝ ΠΕΡΙΚΑΛΥΜΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ

ΕΣΠΕΡΟΥ

Ἡ τιμὴ εἶναι ὄρ. χρ. 6 25 %

Εἰς τὴν Φιλελληνικὴν Ἑταιρίαν τοῦ Ἀμστελοδάμου ἥτις ἐπιδιώκει τὴν παραδοχὴν εἰς τὴν Εὐρώπην τῆς ὀρθῆς Ἑλληνικῆς προφορᾶς, ἐγγράφονται συνδρομηταὶ πρὸς 7 ὄρ. κατ' ἔτος εἰς τὸ

Βιβλιοπωλεῖον τῆς

ΕΣΤΙΑΣ

καὶ τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος

Ἀκροπόλεως.

ΕΝ Τῷ ΓΡΑΦΕΙῳ

ΤΟΥ

ΟΔΟΣ ΟΜΗΡΟΥ ΑΡ. 8

Εὐρηνται οἱ προηγούμενοι

ἐπτά τόμοι τοῦ

Ἐσπέρου

εἴτε δεδεμένοι εἴτε ἀδετοι